

За ЄВАНГЕЛЬСЬКУ

«Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією... борючись однодушно за віру Євангельську» (Фил. 1:27).

РЕЄСТРАЦІЙНЕ СВІДОЦТВО № КВ 9264 ВІД 15 ЖОВТНЯ 2004 РОКУ

ВІРУ

№5 (44), ТРАВЕНЬ 2008 РОКУ

ЗВЕРНЕННЯ

Дорогі брати і сестри!

Усвідомлюючи свою відповідальність як християн за духовний стан нашого народу, прагнучи Божого благословення для нашої країни та всіх її громадян, закликаємо вас провести кілька днів у молитві покаяння та заступницькій молитві за наш народ. Схилимо свої серця та душі перед Господом, щоб Він, вірний Своїй обітниці – «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої» (1 Івана 1:9) – простив нам наші провини перед Ним та перед іншими.

Вшановуючи пам'ять жертв Голодомору та сталінських репресій, молимося, щоб Господь простив нам вільну чи невільну участь у безбожній системі радянського режиму.

Визнаючи, що комунізм є духовною течією, спрямованою проти Бога, та вшановуючи пам'ять мільйонів християн, які загинули в комуністичних катівнях за свою віру в Ісуса Христа, молимося, щоб Господь простив нам вільну чи невільну причетність до безбожної комуністичної ідеології, коли ми були комсомольцями або належали до Комуністичної партії.

Пам'ятаючи слова Спасителя: «Що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих, те Мені ви вчинили» (Мт. 25:40), молимося, щоб Господь простив

нам байдужість до проблем тих, хто поруч з нами потерпає без нашої допомоги. Молимося, щоб Господь простив нам, коли у своїх діях ми керувалися корисливим розрахунком, а не благом ближнього.

Молимося, щоб Господь простив нам байдужість до нашої країни.

Молячись молитвою «Отче наш» та проголошуючи «І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим» (Мт. 6:12), молимося, щоб Господь дав нам сил простити всім, хто заподіяв зло нам особисто і зло нашому народові. Простити не означає забути чи ігнорувати, але означає проявити дійсну силу духа та піднятися вище заподіяної кривди.

Молимося, щоб Господь простив усі гріхи нашому народові та послав Своє благословення на наш Край.

Ми віримо, що така молитва дійсно здатна об'єднати схід та захід нашої Батьківщини, простягнути руки один до одного, очистити наші душі від скверни комуністичного минулого, допомогти побачити не лише себе, але й інших поруч з собою, піднятися над егоїзмом заради служіння благу Вітчизни та ближніх.

Віримо, що така молитва є заповіддю Божого благословення нашого народу та кожного з нас зокрема.

Президія партії «Християнсько-Демократичний Союз».

«Нові горизонти-2»

9-10 травня відділ молодіжного служіння Церкви Християн Віри Євангельської України провів Всеукраїнську конференцію лідерів молодіжного служіння «Нові горизонти-2» на базі Коростенського біблійного коледжу. Участь у конференції взяли понад 150 делегатів з 18 областей України.

Учасникам конференції були запропоновані семінари на актуальні та практичні теми молодіжного життя: «Організація молодіжного служіння», «Консультації молоді», «Сразковий служитель», а також семінари про методи досягнення молоді, що залишається поза Церквою.

До учасників з привітальним словом звернувся завідувач молодіжного відділу ЦХВЕ України Богдан Левицький, старший пресвітер церков ХВЕ Житомирської області Володимир Бричка, єпископ Микола Камінський. Сергій Вінковський, Ростислав Шкіндер та інші вчителі навчали молодіжних лідерів, щоб ті могли краще служити молоді України.

Молодіжний хор з Кам'янця-Подільського і вокально-інструментальна група з місцевої церкви ХВЕ радували учасників своїм співом.

«Кожен молодіжний служитель повинен рухатися вперед, зростаючи в пізнанні Бога і Його Слова, оволодіваючи необхідними навиками для праці. Ця конференція надихнула та зміцнила всіх учасників», – впевнений пастор Богдан Левицький, завідувач відділу молодіжного служіння ЦХВЕ України.

Закінчилась конференція молитвою благословення, яку звершили старші служителі та обласні керівники молоді.

«Конференція вразила своїми новими, актуальними, а головне – вчасними лекціями та бесідами про молодіжне життя. Спілкування з пасторами і єпископами в доброзичливій атмосфері залишаться серед найяскравіших спогадів про конференцію», – говорить учасник конференції Даниїл Надбережний з Івано-Франківська. І з цим погоджуються всі делегати.

uupc.org.ua

Віруючі Казахстану просять молитовної підтримки

У Казахстані готується до прийняття новий закон про релігійні об'єднання і віросповідання. Проект закону нині активно розглядає парламент країни. На телебаченні крутять ролики, у друкованих ЗМІ запускають статті, що формують загальне ставлення до протестантських церков як сект, яким немає місця в Казахстані.

Рада Церков переживає важкі часи. Її учасникам заборонено збиратися, інакше вони мусять платити штраф.

Враховуючи надзвичайно складну ситуацію в країні, усі християни однодушно згодилися щовечора о 23.00 за місцевим часом молитися, благаючи Бога, щоб Він не дозволив прийняти цей законопроект.

А ще казахські віруючі звертаються до братів і сестер по всьому світу з проханням підтримати їх в молитві за припинення гонін на християн у Казахстані.

НХС.

Секрет переможного життя

Мудра людина завжди знає, як поведетися в певній ситуації так, щоб прославити Бога і залишитися корисною Йому. Немає іншого шляху до мудрості, окрім слухання, обдумання і виконання слів Христа. «Будьте ж виконавцями слова, а не слухачами самими, що себе самих обманюють. Бо хто слухач слова, а не виконавець, той подібний людині, що риси обличчя свого розглядає у дзеркалі, бо розгляне себе та й відійде, і зараз забуде, яка вона є. А хто заглядає в закон досконалий, закон волі, і в нім пробує, той не буде забудько слухач, але виконавець діла, і він буде блаженний у діянні своїм!» (Як. 1:22-25).

Перед початком свого служіння Ісус Навин одержав настанову від Самого Господа: «Нехай книга цього Закону не відійде від твоїх уст, але будеш роздумувати про неї вдень та вночі, щоб додержувати чинити все, що написано в ній, бо тоді зробиш щасливими дороги свої, і тоді буде щастити тобі». Слово «роздумувати» означає вчитися, міркувати, постійно думати. Тобто Бог обіцяв Ісусу Навину успіх і мудрість за умови постійного роздумування над Словом, у результаті чого й приходить виконання істин Божого Слова. «Блажен муж, що за радою несправедливих не ходить, і не стоїть на дорозі грішних, і не сидить на сидінні злоріків, та в Законі Господнім його насолода, і про Закон Його вдень та вночі він роздумує!» (Пс. 1:1-2).

Є якісь речі, яких ця безмежно щаслива людина не робить. Вона за радою нечестивих не ходить, не бере участі в грішних ділах, не зневажає Бога («злоріка» – це той, хто ображає, насміхається і знущується). Натомість в істині вона знаходить насолоду.

І що цей муж отримує за це? «І він буде, як дерево, над водним потоком посажене, що родить свій плід своєчасно і що листя не в'яне його, і все, що він чинить, щастить йому!» (Пс. 1:3).

Насправді людина не така, як вона поводить себе чи говорить, а така, як вона думає. Якщо в нас приховане Слово Боже, ми будемо говорити про нього з ранку до ночі. Воно впливатиме на те, що ми робимо, що ми думаємо, на те, що відбувається в нашому домі, і на те, що ми робимо на людях.

У Старому Заповіті вживається слово «дага» – міркувати. Інші його значення – стогнати, викликати, бурмотіти, наспівувати. Євреї називали цим словом тих, хто вчив Закон напам'ять, тобто постійно повторював його пошепки або подумки. Міркування над Біблією подумки або вголос допомагає нам піти далі поверхневого читання, ми ніби всмоктуюмо глибинний зміст, замислюючись над кожним словом.

Однак тут може виникнути небезпека. Ісус заповів нам уникати пустих повторювань: «А як молитесь, не проказуйте зайвого, як ті погани, бо думають, ніби вони будуть вислухані за своє веломовство» (Мт. 6:7). Знаєте, що таке медитація у східних релігіях? Людина спрямовує свої думки всередину і повторює 1000 разів мантру (набір слів). Тим самим її воля придушується, і сатана може спокійно нею керувати.

Дуже важливо, про що ми будемо розмірковувати. Деякі думки про Бога ні до чого доброго не приведуть. Наприклад: «Доки, Господи, будеш мене забувати назавжди, доки будеш ховати від мене обличчя Своє? Як довго я буду складати в душі своїй болі, у серці своїм щодня смуток? Як довго мій ворог підноситись буде над мене?» (Пс. 12:2-3). Давид заявляє, що Бог забув його, виставляє Богові претензії. Але чи може всевідаючий Бог забути про Свого слугу? Чому Давид так розчарувався? Тому, що допустив неправильні думки про Бога. Це все одно, що постійно думати, який Бог несправедливий, бо Він забув про мене, а потім дивуватися: а чого це мені так зле.

Тільки після того, як Давид звернувся до Бога за підтримкою, хід його думок змінився: «Зглянься, озвися до мене, о Господи, Боже мій! Просвіти мої очі, щоб на смерть не заснув я! Щоб мій неприятель не сказав: Я його переміг! Щоб мої вороги не раділи, як я захитаюся! Я надію на милість Твою покладаю, моє серце радіє спасінням Твоїм! Я буду співати Господеві, бо Він добродійство для мене вчинив».

Павло, який ніколи не втрачав надії серед всіляких випробувань, розкриває нам секрет переможного життя в Христі: «Наостанку, браття, що тільки правдиве, що тільки чесне, що тільки

праведне, що тільки чисте, що тільки любе, що тільки гідне хвали, коли яка чеснота, коли яка похвала, думайте про це! Чого ви від мене й навчилися, і прийняли, і чули та бачили, робіть те! Бог миру буде з вами!» (Фил. 4:8-9).

Слово, перекладене тут як «думайте», грецькою мовою означає «обдумувати, розглядати, розраховувати». Виходить, Павло говорить не просто про поверхнєве міркування, але про дисциплінування нашого розуму, щоб наполегливо розмірковувати про істину і про все, що до владости Богів. Тобто це не просто намагання в спокусі, у випробуваннях згадати вірш із Біблії як якесь магічне заклинання, але роздуми про це на основі Біблії.

«Отже коли ви воскресли з Христом, то шукайте того, що вгорі, де сидить Христос по Божій правіці. Думайте про те, що вгорі, а не про те, що на землі» (Кол. 3:1-2). Тут використовується інше значення слова «думайте». Воно означає зацікавлений напрям думок, тобто підкреслює наш власний вибір. Так, ми можемо вибрати, про що міркувати, чим наповнювати свою голову – істиною Біблії чи неправдою і отрутою навколишнього світу. Ми можемо прислухатися до Слів Бога, а можемо закрити своє серце і стати глухими. Коли Соломон просив Бога дати йому розумне серце для керування народом, він насправді просив «послушне» серце – серце, котре б слухало Слово Боже.

Головний об'єкт наших міркувань – Бог, Творець, Цар царів і всемогутній Господь всесвіту. Щоразу, коли ми думаємо про Нього, ми дивуємося Його величчю, ми поклоняємося Йому. А міркування про Бога неминуче приведе нас до міркування про Його Слово, Його волю і чини.

Роздумування про істину змінює нас, зрощує нашу віру. Коли ми згадаємо, що Бог для нас зробив, ми захочемо Йому ще більше довіряти. Бог любить нас – це істина. Роздумуймо над цим, і тоді наш настрій не буде залежати від зовнішніх обставин. Наша внутрішня радість відіб'ється і на обличчі, і на словах. Розмірковування над істиною і про істину виправить нас там, де ми помиляємося. Ось секрет переможного життя.

Біблійна роль дружини

«Хто жінку чеснотну знайшов – знайшов той добро і милість отримав від Господа» (Пр. 18:22).

для подружжя

Закінчення. Поч. в № 1-3 (40-42) за 2008 р.

Багатьом жінкам дуже не подобається слово «коритися». На мою думку, це тому, що насправді вони не зовсім розуміють, що це значить. Чому з Божої точки зору це настільки важливо? Що Господь має на увазі, кажучи через Біблію: «Дружини, коріться своїм чоловікам...»? Бог сказав: «Ви обоє рівною мірою створені за Моїми образом і подобою. Я даю вам обом владу над всім творивом. Але Я бажаю, щоб ви керували ним особливим чином. Ви повинні бути партнерами, однак чоловік повинен стояти попереду жінки і вести її. Він сильніший, він має лідерські здібності, якими Я його наділив, і Я хочу, щоб він був главою сім'ї. Така Моя воля! Я також бажаю, щоб жінка, з усіма дарами, які Я дав їй, слідувала за чоловіком, допомагала йому, підтримувала його, зміцнювала, захищала так, щоб вони завжди були разом. Але один з них має бути трохи спереду, щоб вирішувати, куди піти – сюди, а чи туди».

дружини, коріться своїм чоловікам, щоб і деякі, хто не кориться слову, були приєднані без слова поведінням дружин» (1 Петр. 3:1); «А ти Сімдесят повернувся з радістю, кажучи: Господи, навіть демони коряться нам у Ім'я Твоє!» (Лк. 10:17); «Раби щоб корилися панам своїм, щоб догоджали, не перечили» (Тит 2:9).

Отже, підсумуємо. Будучи помічницею чоловіка, дружина добровільно підкоряється йому і з пошаною підпорядковує всі аспекти свого життя його владі.

Що повинен робити чоловік? У чому полягають його обов'язки?

З усіх повелінь, які Бог дав чоловікові, одне повторюється багато разів. Це повеління – любити дружину.

А що повинна робити дружина? «Дружини, коріться своїм чоловікам, як лицює то в Господі!» (Кол. 3:18); «Дружини, коріться своїм чоловікам, як Господеві, бо чоловік голова дружини, як і Христос Голова Церкви, Сам Спаситель тіла! І як кориться Церква Христові, так і дружини своїм чоловікам у всьому» (Еф. 5:22-24); «Отже, нехай кожен зокрема із вас любить так свою дружину, як самого себе, а дружина нехай боїться свого чоловіка!» (Еф. 5:33).

Дослідивши вживання в Біблії слова «коритися», можна виявити кілька істин.

Істина 1. Коритися – означає підпорядкувати своє життя владі чоловіка. «Нехай кожна людина кориться вищій владі» (Рим. 13:1); «Тож підкоріться Богові» (Як. 4:7).

Ви не просто повинні підпорядкувати своє життя чийсь владі, ви повинні бути внутрішньо згодні із цим. Бувають жінки, слухняні чоловікам, але внутрішньо вони не підкорюються їм.

Істина 2. Треба поважати тих, хто наділений владою. «А до того, ми мали батьків, що карали наше тіло, і боялися їх, то чи ж не далеко більше повинні коритися ми Отцеві духів, щоб жити?» (Євр. 12:9); «Також молоді, коріться старшим!» (1 Петр. 5:5). Коли Бог говорить замійній жінці: «Я хочу, щоб ти підкорилася чоловікові», це значить, що вона повинна підпорядкувати всі сфери свого життя під владу чоловіка, у тому числі і своє внутрішнє ставлення. Вона не може підпорядкувати всі свої дії, а у ставленні залишатися непокірною. Іншими словами, вона виявлятиме свавілля в якомусь аспекті свого життя.

Навіть якщо вона й говорить, що робить те, що каже чоловік, бо він – глава сім'ї, це ще не підпорядкування. Підпорядкування містить у собі певне ставлення – ставлення поваги. Чоловік, якому дружина покоряється, впевнений, що вона поважає його, навіть коли з ним не згодна.

Чи відчуває ваш чоловік таку повагу? Чи не думає він, що ви повстаєте проти його влади?

Істина 3. Підпорядкування – це покора тим, хто наділений владою. «Так само

від його поведінки або ставлення до неї.

Це дуже важливо! Це відкриває очі на важливу істину. Хто виконує дію підпорядкування? Чи чоловік повинен ткнути дружині пальцем і сказати: «Ти мусиш мені коритися»? Грецькою мовою дієслово «коритися» вжите в дуже незвичайній формі. Фактично, воно означає, що дія адресована особисто мені. Спочатку я підкорюю себе, а потім, вже будучи підпорядкованою, з'являюся перед чоловіком.

Я не підкорюю щось чоловікові, я підкорюю себе. І це цілком залежить від мене. Ставлення до мене чоловіка чи його поведінка не мають до цього найменшого відношення!

Бог сказав жінці: «Якщо ти замійня, перебувай у підпорядкуванні повсякчас, винятків не буває». І це не пропозиція, це Боже повеління. У вас немає вибору. Так само, як у чоловіків немає вибору, любити дружину чи ні.

Виникає запитання: чому Бог не сказав жінці любити свого чоловіка? Замість цього Він багато разів повторює, що жінка мусить чоловікові коритися. Чому? Тому що понад усе чоловікові подобається, коли дружина поважає його. Це спонукає його проявляти до неї любов. Так влаштував Бог. Саме тому Він багаторазово нагадує дружині про необхідність виконувати це повеління.

Ось у чому полягає істина: як тільки ви стаєте замійною жінкою, ви ні на мить не повинні виходити із позиції підпорядкування йому.

Але чи є підпорядкування нормою для сучасних жінок? Ні. Сьогодні нормою є жінки непокірливі, злі, владні.

Чоловік не зможе не полюбити жінку, якщо вона справді жіночна, якщо вона знає, що таке підпорядкування в шлюбі. От у чому суть жіночності – не в зовнішності, але в м'якому серці. Тож чи коритесь ви своєму чоловікові? Чи м'яке у вас серце? Чи викоринили ви з нього гордість і протест проти влади чоловіка над вами? А може, ви вимагаєте, щоб спочатку він був добрим до вас? Це неправильно, ваше ставлення до чоловіка не повинне залежати від його поведінки і ставлення. Воно залежить тільки від вас. Воля Божа в тому, щоб ви підкорилися чоловікові за будь-яких обставин.

Сьогодні часто можна почути про так зване взаємне підпорядкування. Ось що сказав про це християнин Девід Де Вітт: «Взаємне підпорядкування – це як «висока яма», «чорний сніг», «добре зло». Це просто неможливо. Якщо це щось взаємне, то це вже аж ніяк не підпорядкування. «Взаємне» означає «поділене порівно». А підпорядкування означає, що один перебуває під владою іншого. Взаємне підпорядкування має на увазі, що шлюб – це угода на рівних умовах, 50 на 50, де кожний з партнерів підкоряється іншому. Це виглядає чудово зі світської точки зору, але докорінно суперечить Біблії».

Думку про взаємну покору дехто вводить із вірша: «... корячись один одному у Христовім страху» (Еф. 5:21). Однак з наступного речення стає зрозуміло, хто кому повинен коритися: дружина – своєму чоловікові, діти – батькам (Еф. 6:1-4). Не треба виривати вірші з контексту. Тому, дорогі сестри, якщо ви плекаєте у своєму серці думку, що ваш чоловік повинен вам підкорятися, ви глибоко помиляєтесь. Ніде і ніколи Біблія не говорить, що чоловік повинен підкорятися дружині. У жодному вірші! Жодного разу! Більше того, буде неправильно, якщо чоловік стане слідувати за жінкою як за лідером. Він повинен бути головою! Він не повинен її підкорятися! Він повинен вести її!

Припустімо, що в нас із дружиною виникла розбіжність – на одну і ту саму проблему ми дивимось по-різному. Чи маємо ми рівні права на ухвалення рішення? Ні. Я на 100% голова сім'ї, а вона на 100% – моя помічниця. Як

же нам у такому разі прийняти рішення? Рішення приймаю я.

Але як прийняти правильне рішення? Чоловіки не повинні дивитися на дружину зверхньо, поводитися нерозумно, бути впевненими, що знають відповіді на всі питання, тому що це не так. Спершу треба висловити свої аргументи, потім – її аргументи і, будучи головою сім'ї, прийняти рішення.

Ви можете сказати: «Дорога, я думаю, ти правильно кажеш. Так ми і зробимо». Чи означає це, що я підкорюся дружині? Ні, я обрав її спосіб вирішення проблеми, але я не підпорядкував своє життя під її владу. Обов'язок чоловіка – бути лідером і любити дружину, обов'язок жінки – підкорятися, слідувати за чоловіком, проявляючи при цьому повагу. Тоді все стане на свої місця.

Принцип 2. «Дружини, коріться своїм чоловікам, як Господу» (Еф. 5:22); «Дружини, слухайтеся чоловіків своїх, як лицює то в Господі» (Кол. 3:18).

Як можна коритися, як Господу? Чи це означає, ніби дружина має бути переконана, що її чоловік дуже схожий на Бога? Нам, чоловікам, це б дуже подобалося, але це не так. Чоловік – не Господь. Він неминуче буде допускати помилки. І якби дружина сприймала його, як Бога, вона чинила б не по-біблійному.

Чоловік відповідає перед Богом за рішення, які він приймає як голова сім'ї. Це чудова звістка для жінки. Це рятує її від необхідності витрачати свої емоції на те, щоб упевнитися, що чоловік поводить себе правильно. Такого ніколи не буде. І якщо заявляєте, що будете коритися чоловікові, коли він робить правильно, ви тим самим заявляєте Богові: «Я буду коритися Тобі тільки тоді, коли я згодна із чоловіком». Погодьтеся, так робити не можна.

Зате яка чудесна зміна відбувається в житті жінки, котра говорить: «Господи! Ти попросив мене коритися цій людині, і я роблю це заради Тебе». Чи є у вас привід для радості? Звичайно! Адже Господь ніколи не змусить жінку відповідати за неправильні рішення чоловіка. Але знаєте, за що Він зажадає в неї звіту? За те, наскільки вона корилася чоловікові в ті миті, коли він приймав неправильні, на її думку, рішення..

Принцип 3. «І як кориться Церква Христові, так і дружини своїм чоловікам у всьому» (Еф. 5:24) Що означає «у всьому»? У всьому – значить у всьому.

«Так само дружини, коріться своїм чоловікам, щоб і деякі, хто не кориться слову, були приєднані без слова поведінням дружин, як побачать ваше поведіння чисте в страху. А окрасою їм нехай буде не зовнішнє, заплітання волосся та навішання золота або вбирання одягу, але захована людина серця в нетлінні лагідного й мовчазного духа, що дорогоцінне перед Богом» (1 Петр. 3:1-4).

А що, коли чоловік збирається допустити найбільшу у вашому подружньому житті помилку? Ви можете подивитися на це з такої позиції: «Звичайно Бог не очікує, що я підкорюся чоловікові в цій ситуації».

фінансове становище». Але ж коли Бог каже коритися у всьому, то саме це Він і має на увазі.

Припустімо, що коли чоловік приймає помилкове рішення, Господь через цю помилку зможе дати йому такий урок, якого не може дати в жодному іншому випадку. Невже ви хочете перешкодити Богові навчити вашого чоловіка чомусь важливого?

А може, Бог хоче виробити у вашого чоловіка якусь певну рису характеру. Якщо ви втрутитесь, будете чинити опір, то цим, фактично, перешкодите Божій роботі. Бог говорить жінці: «Я хочу, щоб ти корилася чоловікові у всьому, навіть якщо його рішення помилкові. Адже ти не знаєш Мого задуму! Ти не знаєш, що я хочу змінити в житті твого чоловіка».

Проте, підкорюючись чоловікові, жінка може поділитися з ним своїми думками і почуттями. Робити це можна по-різному. Можна спокійно поділитися з ним своїми думками, а можна сказати: «Ну і ну! Більшого безглуздя я не бачила». І знаєте, чого тоді досягнете? Ви миттєво поставите чоловіка в оборонну позицію. Він неодмінно подумав: «Чому це я повинен її слухати? Вона навіть не вірить, що в мене вистачить розуму вирішити це питання!».

Однак дуже важливо розуміти, що підпорядкування не означає згоду з аморальними і гріховними вчинками. Не порушуймо Закону Божого. Якщо ваш чоловік, невірний або навіть віруючий, просить вас зробити якийсь аморальний учинок, ви повинні з повагою і любов'ю відказати йому: «Я не противлюся тобі і не хочу скинути твою владу. Але Бог забороняє мені це робити». Тобто можна зберегти підпорядкування чоловікові і все-таки не порушити закон Божий. Якщо жінка звернеться до чоловіка таким чином, хіба він не поставиться до її почуттів з повагою?

Підпорядкування не означає також згоду з протизаконними з правової точки зору вчинками. Не порушуймо законів держави.

Приміром, якщо чоловік наказав вам торгувати наркотиками, ви не можете згодитися з цим попри те, що мусите коритися чоловікові. Однак ви, залишаючись у підпорядкуванні чоловіка, маєте повне право сказати йому: «Я не можу так робити, тому що не можу порушувати закон держави».

І нарешті, коритися необхідно завжди і у всьому, але не тоді, коли під загрозою опиняється чийсь життя.

Жінкам треба бути дуже обережними у своїх міркуваннях про те, наскільки коряться чоловікам інші жінки. Не квапмося засуджувати когось. Адже всі ми бували свідками жахливих сцен. Усі ми знаємо жінок, які перебувають у дуже тяжких умовах. Можливо, чоловіки б'ють їх або використовують словесне насильство. Деякі жінки залишаються зі своїми чоловіками навіть у таких ситуаціях, оскільки вірять, що до цього закликає їх Господь. Вони підкоряються чоловікам у неймовірно важких обставинах, коли під погрозою опиняється чийсь життя. Деякі з них кажуть: «Я залишусь з чоловіком, я довірюся Богові в цій ситуації». А деякі впевнені в наступному: «Господь не хоче, щоб я залишалася тут. Це загрожує моєму життю і життю дитини». Тому не можна судити поверхнево.

Мені дуже жаль жінок, які вважають, що підпорядкування чоловікові – це рабство. Коли вони насправді розуміють, що це таке, перед ними відчиняться двері до справжньої свободи. І тоді прийде спокій, і можна спати спокійно, знаючи, що все робиш згідно з волею Божою і що все перебуває під Його контролем. І якщо ви, дорогі сестри, оберете Божий шлях, ви отримаєте від чоловіка таку любов, про яку і не мріяли. Така дія універсального закону сіяння і жнив.

Це рішення завдасть шкоди йому самому. Або нашим дітям. Воно погіршить наше

Дари СВЯТОГО ДУХА

ВЧЕННЯ

Олександр Попчук

Продовження.
Поч. у № 9-12 (36-39) за 2007 р.,
№ 1-3 (40-42) за 2008 р.

Сповнення Духом Святим

У четвертому розділі Дій читаємо, що у синадрії Петро сповнився Духом. І як він там поводився? Він не трусився, не махав руками і не кричав на мовах. Дух Святий завжди робить те, що треба. Він зробив Петра сміливим, бадьорим, додав йому розуму і логіки. І Петро, сповнившись Духом, почав сміливо говорити, як досвідчений, так би мовити юрист. І довів їм, що то вони розпіяли Ісуса Христа. Не думаю, що під час цього він говорив мовами.

Коли Петро повернувся з синадрії з заборною навчати про Ісусове Імення, християни зібралися і почали молитися. Скажіть, про що б ми молилися, коли б нам було категорично заборонено проповідувати Євангеліє? Мабуть, просили б, щоб Господь торкнувся влади, поміняв їх думки і плани і дав нам можливість свідчити про Нього.

Коли Петро розповів про все, що сталося, церква знала, в який бік рухатися. Коли в нас стаються якісь непередбачені речі, ми йдемо до пресвітера, до лікаря, ще до когось... А треба йти у бік сповнення Духом Святим. Апостоли повели церкву в молитві туди, де летіється божественний водоспад, де сходиться сила Духа Святого, де Бог сповняє церкву.

Людина ніколи того не робить, що робить Бог, коли зішле Духа Святого на церкву.

Отож вони добре помолитися, сповнені страху перед Богом, і по їхній молитві захиталося те місце. Коли б ми так молилися і почався землетрус, то, без сумніву, ми стали би ще ревніше молитися. Бог поспав землетрус, щоб допомогти їм стати єдиними. А коли церква стала єдиною, Бог сповнив її Духом Святим. Землетрус був до сповнення. Читаємо: «Як вони ж помолитися, затряслося те місце, де зібралися були, і переповнилися всі Духом Святим, і зачали говорити Слово Боже з сміливістю» (Дії 4:31).

Переповнилися всі... Ой, як рідко сьогодні можна бачити, щоб у зібранні всі сповнилися Духом Святим. А який наслідок такого сповнення? Вони сміливо почали говорити Слово Боже. Влада владою, а Бог дав силу, послав благодать, зміцнив церкву – і прийшло бажання від Святого Духа ще більше звіщати про Господа.

Думаю, що в цьому випадку вони ревно молилися і мовами. Адже зібралася

церква. Але не думаю, що при цьому хтось трусився, як це часом можна побачити сьогодні.

У сьомому розділі Дій читаємо про ще одну подію, що сталася в синадрії (а не за містом, як дехто проповідує). Судять Степана. І читаємо: «А Степан, повний Духа Святого, на небо споглянув – і побачив Божу славу й Ісуса, що по Божій правіці стояв, і промовив (а не закричав): Ось я бачу відчинене небо і Сина Людського, що по Божій правіці стоїть!» (Дії 7:55-56).

Дорогі браття і сестри, візьміть це до уваги – коли на нас сходять Дух Святий, Він робить нас розумнішими. Бо часто можна чути дивну, так би мовити, точку зору, що коли сходять Дух Святий, ми стаємо якимись нерозумними, дивакувати. Це не так. Я знаю з Євангелія, що коли Дух Святий сходиться, Він людину робить розумнішою, а не навпаки. Стає яснішою думка, краще працює механізм логіки, людина висловлюється логічно, послідовно і сміливо.

Нам інколи здається, що коли ми сповнилися Духом Святим, то всі навколо мають ходити навшипинки. Або ж усі так само мають сповнитися Духом. Дорогі браття і сестри, запам'ятаймо: Дух Святий приносить людині те, що треба їй і треба саме за цих обставин. Бог знав про перехід Степана? Знав. А Степан знав? Не знав. І Бог сповняє його і дає саме те, що здатне його зміцнити, щоб він до кінця довершив свою дорогу, мав Божу силу і увійшов у вічність.

Як зреагували на слова Степана в синадрії? «Вони гучним голосом стали кричати...» Ось де крикуни.

У Писанні чітко сказано, хто має кричати, а хто ні. Конкретно написано, що крик має бути забраний від нас.

Читаємо далі: «... та вуха собі затуляти...» То були віруючі люди? Так, більше того, це була еліта. «... Та й кинулися однодушно на нього. І за місто вони його вивели і зачали побивати камінням його. А свідки плащі свої склали в ногах юнака, який звався Савлом» (Дії 7:57-58).

Коли Степана добивали, він зібрав останні сили і, «упавши навколішки, скрикнув голосом гучним (аж ось коли Степан закричав): «Не залічи їм, о Господи, цього гріха!». І, промовивши це, він спочив» (Дії 7:60).

Він так це зробив, щоб Савл це почув – це було від Бога. І ніхто тоді ще не знав, що вмирає Степан, а встає Павло. І сатана цього не знав. Слава Господу!

Написано також, що коли віруючі

сповнилися Духом Святим, вони почали говорити іншими мовами. Це правда, але так буває не завжди. Часто наслідками сповнення є смілива проповідь Слова і відкриття від Бога.

У десятому розділі Дій читаємо про події в домі Корнилія. Петро проповідував там (говорив, а не кричав), Дух Святий зійшов на язичників, і вони заговорили мовами. Не закричали, знову наголо-симо, а заговорили. І величали Бога (Дії 10:44-46).

У Діях 13 читаємо, що коли Павло на Кіпрі свідчив проконсулу Сергію Павлу і йому перешкоджав слуга диявола, апостол «переповнився Духом Святим і на нього споглянув, і промовив (я б, напевно, вже крикнув, а він промовив): «О сину диявола, повний всякого підступу та всілякої злості, ти, ворогу всякої правди! Чи не перестанеш ти плутати простих Господніх доріг? І тепер ось на тебе Господня рука – ти станеш сліпий і сонця не будеш бачити до часу!». І миттю обняв того морок і темрява...» (Дії 13:9-11). Людина без Святого Духа такого не зробить.

Ще один вірш прочитаємо: «А учні сповнялися радощів і Духа Святого» (Дії 13:52).

Коли Бог сповнює Духом, Він дає нам ті компоненти, які приносять у наше життя те, що на землі не здатний дати ніхто.

Можна сказати, що людське життя поділяється на фази. Людина або живе, або існує, або страждає. Євангеліє говорить, що Ісус Христос прийшов на землю і дав людям життя, причому життя з достатком. Без Бога, без Ісуса, без спасіння життя немає. Лишається або існування, або страждання.

А людина, котра живе, повинна переживати сповнення Духом Святим. Якщо ви сповнялися, наприклад, десять разів, то щоразу це було по-іншому. Ми інколи хочемо сповнитися сьогодні так, як це було вчора. Не робімо цього. Сьогодні – інший день, ніж вчора, позавчора і третього дня. Не диктуймо Богові, як Він нас має напоїти Духом Своїм, як Він має наповнити нас і що нам принести. Інколи Він приносить відкриття, натхнення, підбадьорення, благословення, силу, владу, міць, божественну мелодію – Він знає все. Слава Йому!

У Діях 19:6 читаємо про віруючих, які, сповнившись Духом Святим, почали мовами говорити і пророкувати. Зауважте – не кричати, а говорити.

Коли Дух Святий сходиться на людину, Він бере до уваги, що це за людина – чи це хлопчина, чи дівчина, чи дитина, чи пресвітер, чи старець. І Він знає, як кого наповнити, кому що дати, чим напоїти душу, як зміцнити. Бог – надзвичайно мудра Особа.

Наша ціль – збудування

Усе, що ми робимо, ми повинні робити на збудування. Коли провідуємо брата чи сестру, зустрічаємося з кимсь або навідуємо іншу церкву, пам'ятаймо золоте правило: все робити для збудування народу Божого.

Маємо так співати, так проповідувати і так свідчити, щоб людям принести збудування, щоб віра їхня зміцніла і утвердилася надія на Бога, щоб вони не впали духом, а підбадьорилися.

Хто зміцнів, тому набагато легше слідувати за Господом. На превеликий жаль, часом на євангельському зібранні не почувш ні одного слова підбадьорення.

Людам було добре біля Ісуса. Вони кидали свої справи, бізнес і йшли за Ним у пустиню, аби добами сидіти біля Його ніг і слухати. І їм добре біля Нього і сьогодні.

Дар інших мов даний для збудування самого себе, усі інші дари – для збудування церкви. Мовами ми молимося, щоб наша віра зміцніла, наша надія стала певнішою. Оце мотивація говоріння мовами.

Результат дії дарів у Старому Заповіті

Мойсей мав слово знання, слово мудрості і дар віри. Його служіння досягло високого рівня, і дари його були могутні. Він вивів мільйони людей з Єгипту і приготував їх до прийняття Закону Божого. Тобто, коротко кажучи, навів серед народу порядок. Ми знаємо, як інколи непросто навести порядок у себе вдома. А в церкві... А тут – серед цілого народу. Ось результат дії дарів.

Пророк Ілля мав слово знання, дар чудотворення і дар віри. Він серйозно впливав на нечестиве керівництво і народ, тобто на цілу державу, і нагадував людям про Бога.

Іван Хреститель – найбільший пророк – мав слово знання і дар розпізнавання духів. Біля нього було багато релігійних людей, і він бачив, де сатана, бачив кодро гадюче – йому це було дано. Він привів до покаяння майже весь Ізраїль і приготував дорогу Господу. Думаєте, легко привести єврея до покаяння? А тут весь народ... Іван діяв у душі і силі Іллі. А сьогодні багато чоловіків навіть не мають сили духа, щоб справитися зі своїми жінками.

Ні Пилат, ні Ірод, ні фарисей, ні саддукеї, ні книжники, ні політичний устрій Римської імперії не могли йому перешко-

дити. Він мав силу, був сповнений Духом Святим від утроби матері, хіба що мовами не говорив.

Але ми вже знаємо, що мови – це добре діло, але не головне. А сповнятися Духом – це одна з найбільших наших справ.

І в результаті Іван привів до покаяння майже весь Ізраїль і приготував дорогу Господу. А мав він приблизно 30 років – і такий результат! За все слава Богові!

У Старому Заповіті пророки були озброєні дарами Духа для проведення духовних справ та змін у народі Божому. Хай би нам допоміг Бог, щоб ми, браття і сестри, розклали всі ці речі на свої місця. Якби не їхні дарування і Дух Святий, їх би знищили – їх і так знищили, але тоді, коли це дозволив Бог.

Апостол Павло навчає нас у Посланні до ефесян: «Зодягніться у повну Божу зброю...» Саме це робили пророки в часи Старого Заповіту.

Дари робили пророків особливими. Вони були не як всі. І через них рухався Господь, являв Свою силу і звершав надзвичайні речі. Люди боялися та поважали Божих пророків з дарами. Ну і вбивали їх за це – не за гріхи.

А Бог підтверджував Своїх людей чудами. Скільки чудес звершили Мойсей, Ілля, інші – усе це робив Бог, це було свідчення Боже.

Результат дії дарів у Новому Заповіті

Дари Духа рекламують Євангеліє Ісуса Христа. Ефект благодаті Божої робить Євангеліє цікавим, захоплюючим, дивовижним. Дари Духа роблять те, що не можемо робити ми, роблять вчення Христове унікальним. Це вам не «харе крішна», друзі, дари роблять вчення результативним, діючим, особливим, унікальним. Це особливі речі.

Дар Духа за одну хвилину може звершити те, що всі жителі землі не вчинять і за сто років. Євангеліє – це сила Божа. Яким чином діє ця сила? Через істину і через дари Духа.

Далі буде.

Чудо у Польщі

У Польщі сталося чудо: її житель Ян Гжебський опритомнів після 19 років перебування в комі. Протягом всього цього часу дружина піклувалася і молилася за нього.

У 1988 році йому, залізничному шляховому обхіднику, було 46 років. Нині – 66. Прийшовши до тями, Ян з подивом довідався, що Польща вже давно перестала бути комуністичною і що керує нею зовсім не генерал Ярузельський. Качинських Гжебський пам'ятає лише як персонаж дитячого фільму, у якому ті знімалися в дитинстві.

Четверо дітей Гжебського давно мають свої сім'ї. Ян дізнався, що в нього 11 внуків і внучок і що «машина часу» перенесла його в фантастичний світ, де все інакше порівняно з епохою, в якій він жив.

«Коли я впав у кому, у магазинах були тільки чай і оцет, м'ясо давали по картках, і стояли величезні черги за бензином, – згадує Гжебський. – А тепер я

бачу на вулицях людей з мобільними телефонами, а в магазинах так багато товарів, що в мене голова йде обертом».

У 1988 році Польща входила в Організацію Варшавського договору і була союзницею СРСР. Вже наступного року в країні відбулися вільні вибори, після яких комуністів позбавили влади. У 1991-му перестали існувати і Варшавський договір, і СРСР. У 1999-му Польщу прийняли в НАТО, у 2004 р. – в Європейський Союз. Життя змінилося до невпізнання.

Коли з Яном стався нещасний випадок, лікарі зробили невтішний висновок: більше трьох років він не протягне. Гжебський протягнув 19 років і прийшов до тями. Усі ці роки від нього не відходила його дружина Гертруда. Вона щогодини змінювала положення його тіла, щоб уникнути атрофії м'язів і поширення інфекцій. «Гертруда врятувала мене, і я ніколи цього не забуду», – сказав журналістам Ян. Сама Гертруда, за її словами, багато плакала і молилася.

У телевізійному інтерв'ю дружина воскреслого Яна Гертруда Гжебська сказала: «Нині багато говорять про евантазію, але як можна позбавити життя людину, якщо Бог може вчинити чудо і повернути її до життя».

За 10 років в Україні половина релігійних громад будуть протестантськими

В Україні зростає відсоток протестантських релігійних громад. На сьогодні їх налічується 8428 – 25,2%. Серед них більше трьох тисяч баптистських громад, 2,5 тис. п'ятидесятників, більше тисячі адвентистів сьомого дня і ще 1032 громади свідків Єгови. Найближчими роками найбільше зростатиме число громад п'ятидесятників і єговістів. Про це 13 травня під час XVIII Міжнародної конференції «Історія релігії в Україні» заявив заступник директора Інституту філософії НАН України ім. Сковороди, доктор філософських наук Анатолій Колодний.

За його словами, ці цифри не відображають повної релігійної мережі в Україні, адже в нас не обов'язкова реєстрація релігійних громад. Що ж до статистики Держкомнацрелігії, то в Україні більш як 120 конфесій і 33 тис. 841 релігійних громад. А ще

421 монастир, 192 духовні навчальні заклади, 12 тис. 700 недільних шкіл, 29,5 тис. священиків.

Найчисельніша – православна громада, проте, каже п. Колодний, невідомо, чого очікувати від православ'я.

«УГКЦ має 3685 громад по Україні, проте УГКЦ й далі залишається «галичанським феноменом». Найбільшою проблемою Греко-Католицької Церкви є те, що вона не керується артикулами Берестейської унії, через це і трапляються випадки підпільного висвячення на єпископів тощо», – вважає А. Колодний.

У римо-католиків в Україні 901 громада. Зростає чисельність мусульманських громад – 1138, проте майже всі вони розміщені в Криму – 959. В Україні також діють 48 громад буддистів і 34 громади мормонів.

«ЗІК».

Валентин Кайс

Слово від Господа

Одного разу, коли я хворів, я почув у своєму серці слова від Господа. Так повторилося двічі. На основі цих слів я записав дві проповіді. Після одужання, йдучи на служіння, я уявляв, як буду проповідувати. І вже бачив в уяві, як сходить Дух Святий, як захоплено люди слухають, а брати дивуються, мовляв, як йому вдається так проповідувати. Однак насправді все було не так. Коли я став за кафедру, то відчув, що проповідь грузне, як фараонові колісниці в Червоному морі. Чому? Отримав слово від Господа, а проповідь не в'яжеться. Довго думаючи над цим, я зрозумів причину. Гордість – ось що призвело до цього.

Якщо вона присутня, Бог просто не може благословляти. Йому потрібні наше смирення і наше бажання служити, а не наші плотські прагнення. Проповідувати треба Ісуса, натомість так часто ми хочемо виставити себе напоказ. Бог смиренням дає благодать. І я дякую Йому за цей урок.

«Будуйте доми – і осядьте, і засадіть садки, – і споживайте їхній плід! Поберіть жінок і зродіть синів та дочок, і візьміть для ваших синів жінок, а свої дочки віддайте людям, і нехай вони породять синів та дочок, і помножтеся там, і не малійте! І дбайте про спокій міста, куди Я вас вигнав, і моліться за нього до Господа, бо в спокої його буде і ваш спокій» (Єр. 29:5-7).

Важко було Єремії пророкувати, але це було його служіння. І він говорить ізраїльтянам молитися за людей, які полонили їх і зробили рабами. Молитися про спокій міста, в яке їх вигнали, «бо в його спокої буде і ваш спокій». Це нелегко, та вони молилися. Ізраїльтяни навчилися слухати Бога.

А чи молимося ми так за нашу країну? За край, який дав нам Бог? Що ми робимо задля нашого спокою? Ізраїльтяни ревно

молилися за край поневолювачів. То як тоді ми повинні молитися за свій рідний край?

«І я бачив, що виходили з уст змія, і з уст звірини, і з уст неправдивого пророка три духи нечисті, як жаби, – це духи демонські, що чинять ознаки. Вони виходять до царів усього всесвіту, щоб зібрати їх на війну того великого дня Вседержителя Бога» (Об. 16:13-14).

Цікаво, з ким працюють демонські духи. Вони виходять, збирають людей на війну, але працюють не з учителями, не з інженерами – вони працюють з царями, тобто керівниками держави. Якщо захопити в полон керівника держави, то весь народ матиме великі проблеми.

Ми знаємо, що був колись мудрий цар Соломон, і коли він відступив від Бога, то Біблія каже, що на нього одразу почали

нападати. Але чи сам він воював? Згрішив він, а воювали солдати, гинули люди, лишилися вдови та сироти. Зовсім не випадково наголошує апостол Павло, за кого нам потрібно молитися: «Отже, перш над усе я благаю чинити молитви, благання, прохання, подяки за всіх людей, за царів та за всіх, хто при владі, щоб ми могли провадити тихе й мирне життя в усякій побожності та чистоті» (1 Тим. 2:1-2).

Павло говорить про конкретні речі, наказує молитися за тих, хто при владі. Бо як тільки людина займає посаду, одразу ж починає зазнавати диявольської атаки. Ворог силпе стрілами в цю людину, щоб викликати в країні хаос.

Мене давно цікавило, звідки у Гітлера взявся хрест, тобто свастика. Ніде в німецькій історії такого не було. Були ли-

царські хрести, були хрести у тамплієрів, але свастики не було ніде. І недавно я довідався, що цей символ – це язичницький символ помирання і відродження. Звідки Гітлер його взяв? Він цікавився такими речами. Він відправив експедицію на Тибет і привіз звідти старців, які нарозумлювали його.

Тепер зрозуміло, що це за розум і чому Гітлер так знущався над євреями. Демонський дух охопив одну людину, і мільйони людей страждали від цього роками.

Коли дивлюся, що нині діється в нашому парламенті, то дивуюся – розумні, досвідчені люди, а витворяють такі безумні речі. Коміки відпочивають. Рационально пояснити це не можна, але якщо розібратися по Біблії, все стає зрозуміло.

А скажіть, чи запрошували вас коли-небудь у масонську ложу? І не запросять. Туди запрошують президентів. Бо коли він туди вступить, біси матимуть до нього доступ. Іде цілеспрямована атака на тих, хто при владі. Тому Біблія закликає молитися за них.

Проте ми частіше не молимося за них, а даємо їм характеристику. Чи змінюємо ми цю ситуацію? Є тільки одна сила, яка може щось тут змінити, – це сила молитви. Змінити ситуацію може лише Церква Ісуса Христа, яка стане в проломі і буде молитися.

Північна Корея напала на Південну Корею у час дощів і туману. Південна Корея звернулася по допомогу до Америки, але американці сказали, що не пошлють свої літаки в таку негодю. Церкви почали молитися, і сталося неможливе: небо вияснилося, і американці підняли свої літаки в повітря... Сьогодні у Південній Кореї мільйони спасених християн.

Отож єдиним виходом із критичної ситуації в нашій державі є молитва Церкви. Ми повинні молитися за те, щоб Бог просвітлив розум наших керівників, дав їм мудрості зрозуміти, що вони не заберуть з собою жодного долара, але зможуть забрати добрі справи. Допомогти їм це зрозуміти може тільки Церква.

Ми можемо цього не робити – це наше рішення. Але, можливо, настане час, коли Бог спитає: «Ви що, не читали перше послання до Тимофія? Ви не зрозуміли, чому Я просив вас молитися?».

Я довідався, що за часів Радянського Союзу за нас у всьому світі молилися мільйони християн. Люди кажуть, що, мовляв, перебудову Горбачов зробив. Якби не Бог, нічого б він не зробив. Мільйони людей, які молилися за свободу в нашій країні, отримали відповідь на свої молитви.

Тому ситуацію в Україні може змінити тільки Церква Божа. Молимося за нашу державу, за наші родини, за сусідів, бо ми за них відповідаємо. Якщо Бог благословить нашу країну, якщо в нас буде мудре керівництво, усе налагодиться. І скільки благословень отримають ті, хто живе поруч, скільки сімей буде збережено, скільки дітей будуть мати тата і маму.

Ми можемо молитися, щоб ті, хто при владі, навернулися до Бога. А це цілком можливо. І Бог кличе нас до цього! Будьмо послухними Йому.

Не будуймо третього царства

Бог не бажає, щоб хтось загинув. У цьому реченні міститься відповідь на все вчення про Боже призначення. Але ж, скаже хтось, у Біблії справді багато говориться про Боже призначення. Так. Але це тільки частина істини. Не обманюймося половиною істини. У кожному місці в Біблії, де говориться про Боже призначення, говориться про призначення до чогось. Наприклад, призначення на апостолство. Або призначення бути святим. Але вибір бути святим чи ні – за нами. Бог хоче, щоб кожен був святим, але вибираємо ми.

Бог бажає, щоб кожен зайшов до кімнати покаяння. Він не бажає, щоб хтось загинув. Це інформація про те, що для кожного є спасіння, адже кожен його потребує. Але стати спасеними ми можемо тільки тоді, коли прийдемо в це місце покаяння.

Вальдемар Сардачук

музики, це все добре, але ми забили цвяхами кімнату покаяння і відкрили інші кімнати. Християнське виховання, неділяна школа – це все дуже добре, це наш обов'язок – виховувати дітей у страху Господньому. Але те, що вони проходили якесь навчання, це не означає, що вони покалисяся. У людини, яка працює з дітками, має бути одне бажання – довести їх до місця покаяння. Бо тільки так вони можуть потрапити в Царство Боже.

Але що коїться сьогодні у християнському середовищі? Під час останнього чемпіонату світу з футболу деякі церкви Німеччини встановили у приміщеннях монітори, щоб привабити молодих людей. Добре коли ми згуртовуємо навколо церкви людей із світу, але робити це треба правильно.

Ви думаєте, що я проти християнського кафе? Я вважаю, що є тільки Боже кафе, адже це Бог створив каву, і це добра нагода для євангелізації. Але все треба робити мудро, мотив всього – вести людей у кімнату покаяння.

Багато людей на запитання, чи вони християни, відповідають позитивно, мотивуючи це тим, що Бог допомагає їм. У них гарна сім'я, слухняні діти, достаток, тому їм зовсім не потрібне покаяння. Але Бог каже: «Або погорджуєш багатством Його доброти, лагідності та довготерпіння, не знаючи, що Божа доброта провадить тебе до покаяння?» (Рим. 2:4).

Багато людей наворачуються до Бога тільки через суд і покарання, через різні хвороби. І це теж Божий спосіб. Але мета в Нього одна: привести нас до покаяння.

Є, однак, люди, які покалисяся, але продовжують жити по-старому. Вони не мають повної радості, вони моляться і шукають. Чому так часто віруючі люди виходять на покаяння? Тому, що вони не подолали гріх, і з ними можуть бути проблеми. Завдання євангеліста – привести людей до покаяння і допомогти їм наповнитися радістю від Господа.

А буває, людина наче і покаласяся, а живе в перелюбі. Значить, вона не була насправді в кімнаті покаяння. Чому людина кається? Тому що вона жаліє про гріх. І неможливо каятися в тому, про що ти не жалієш.

Наведу один приклад: перебуваючи в

Росії, якось я їхав у таксі, і таксист попросив мене надіти ремінь безпеки. Та коли ми проїхали пост ДАІ, він сказав, що його можна зняти. Я здивувався – адже це ремінь безпеки, а не можливість для штрафування. Чому цей ремінь знімають? Тому, що не вірять в його захист. А мені відомо багато фактів, коли люди були врятовані саме завдяки ремню безпеки.

Подібно до цього, ми повинні прийти до покаяння не з метою пройти певний пункт, а щоб постійно жити в безпеці і не боятися гріха.

Наше покаяння – це наче дзеркальна кімната. Кого ми там бачимо? Себе. З усіх боків. І це дуже важливо. На жаль, дуже часто людина, яка кається, не бачить себе, а обвинувачує в усіх своїх гріхах інших. Така людина не кається. Однак нікого не можна змусити визнати, що він – грішник.

Мартін Лютер був добрим християнином, та коли він прийшов в Боже світло, то побачив себе таким, яким він був, і перед ним постало питання: як знайти милосердяного Бога? Ось що робить яскраве світло Слова Божого у дзеркальній кімнаті покаяння.

Кімната покаяння має чітко встановлені масштаби. Останнім часом ми забуваємо проповідувати Закон Божий. Не звільняється від Закону, поки він не виконав свого призначення! Закон повинен нам щось показати. Ми можемо підстрибувати скільки завгодно, однак ніколи не дострибнемо

до тієї мітки, яку ставить Закон. А ми цей масштаб забрали, і кожен підстрибує згідно зі своїми особистими мірками. Ми забуваємо про масштаби Божі. А Біблія чітко вказує, хто ввійде, а хто не ввійде в Царство Боже.

На Великдень я проповідував у Швейцарії і порушив тему гомосексуалізму. Одна жінка, яка працює медиком, підійшла до мене і заявила, що я не маю права так говорити. «У моїй клініці багато таких клієнтів, один навіть священник Католицької Церкви», – сказала вона. Я відповів: «Дорога жіночко, я не працівник вашої клініки. Якби ви були моїм шефом, то мали б право говорити, що я можу робити, а що – ні. Але я Божий працівник і буду проповідувати те, що говорить мій Шеф!».

Ми повинні догоджати не людям, а Богу. Однак дуже часто ми догоджаємо саме людям, усуваючи Божий масштаб.

У кімнаті покаяння, образно кажучи, є ще кінопроектор. Усе наше гріховне життя постає перед нами, як кадри з фільму. І якщо з цього фільму не вирізати гріх, людина й далі житиме з ним.

У цій приміщенні є ще й Божі терези. І якщо ми почнемо зважувати всі свої добрі справи, ці терези все одно говоритимуть про нашу вину.

Людину легко спасти, коли вона визнає, що гине у своїх гріхах. Однак у нас часто виникає проблема. Коли люди пливуть і їм це подобається, вони не хочуть нашої допомоги. Поки вони насолоджуються купанням, їм не потрібен наш рятувальний човен.

Ті, хто виходить до покаяння, повинні усвідомлено зробити цей крок, повинні відчувати поклик Святого Духа, який покаже, як йти далі. Загадаймо, що проповідував Іван Христитель: «Тими ж днями приходив Іван Христитель і проповідує в пустині юдейській та й каже: Покайтесь, бо наблизилося Царство Небесне!». Як побачив же він багатьох фарисеїв, що приходять на хрещення, то промовив до них: «Роде зміїний, то вас напоумив тікати від гніву майбутнього? Отож учиніть гідний плід покаяння! І не думайте говорити в собі: «Ми маємо отця Авраама». Кажу-бо я вам, що Бог може піднести дітей Авраамові з цього каміння!» (Мт. 3:1-2; 7-9).

«Роде зміїний, то напоумив вас?». Та сам себе і напоумив. А це наше завдання, ми повинні напоумлювати. Бог може з каміння зробити дітей Авраамові, але Він чекає нашої доброї волі, нашого бажання поміняти кам'яне серце.

Першим зробив трансплантацію серця такий собі професор Банат. Цей професор вже давно помер. А наш Професор вічно живий. Слава Йому!

ПЕРЕМОГА У СПОКУСАХ

ВЧЕННЯ

Сергій Вітюков

Спокуси зустрічаються в нашому житті щоденно. Хто з християн не стикався з ними... Вони починають буквально атакувати кожного, хто робить перші кроки на шляху слідування за Христом. Вони, як правило, супроводжують духовне зростання християнина. І підстерігають досвідчених, духовно зрілих християн – зазвичай в час найвищого розквіту їхнього служіння.

Спокуси багатолікі, різноманітні і найчастіше непередбачувані. Тому такими актуальними залишаються питання, що звучать в серці кожного християнина: як уникнути спокус? Як вистояти в спокусах? Як вийти зі спокус переможцем? Через молитовне вивчення Слова Божого й особистий духовний досвід пастор-учитель Сергій Вітюков із Божою допомогою спробував відповісти на ці та інші питання.

Випробування через спокуси

Останні часи – це часи сум'яття, труднощів і переживань, коли все в нашому житті настільки нестійке, що багато людей, стикаючись із проблемами, задаються питанням: як реагувати на труднощі і радощі, на смуток і переживання? Як ставитися до переживань і як можна їх уникнути? Чому таке стається в нашому житті?

Апостол Яків, на мою думку, дає детальні і ґрунтовні відповіді на ці питання. Він пише: «Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробування, знаючи, що досвідчення вашої віри дає терпеливість. А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконали та бездоганні були і недостачі ні в чому не мали» (Як. 1:2-4).

Апостол адресував це послання дванадцяти племенам, що перебували в Розпорошенні. Після того, як Бог у день П'ятидесятниці заснував Церкву, минуло кілька років. Через гоніння Савла багато юдеїв розсіялися по багатьох кінцях тодішньої Римської імперії. І вони зіткнулися з труднощами і переживаннями, спокусами і нерозумінням. Тому апостол Яків, як пастор Єрусалимської церкви, пише своє послання, щоб підбадьорити розпорошених дітей Божих. І починає з найголовнішого – з реакції на труднощі і переживання, які неминуче прийдуть. «Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробування...»

Отже, не так важливо те, з чим нам доведеться зустрітись в житті, важливо наше ставлення до цього. Апостол Яків говорить, що практично перемога або поразка починаються з нашої реакції.

Зазвичай ми з радістю зустрічаємо часи радості. Однак апостол Яків закликає нас звернути увагу на той слід, який залишають в нашому житті наші переживання. Радіти – це добре. Але не всякі радості залишають той слід, який тишитиме нас. Соломон говорив, що після радості приходять скорбота. Багато бурхливих веселощів залишають по собі порожнечу і депресію.

Основна ціль Бога щодо людини – спасти її, привести у спілкування, примирити з Собою. Для цього Він і послав Свого Сина померти за наші гріхи. Але Бог має ще одну ціль – навчити людину постійному, практичному, реальному і щоденному спілкуванню з Собою. І ще одну – вдосконалити нас, щоб ми були бездоганні і до всякого доброго діла готові. І тільки Бог знає, яким чином можна змінити нас.

Деякі від надміру духовної радості впадають в духовну гордість. Похвала і схвалення інколи призводять до самовпевненості. Тому ми повинні вміти правильно реагувати на все, що приходиться в наше життя.

Люди по-різному ставляться до

скорботи й випробувань. Одні просто нарікають. Нарікають, коли приходять труднощі, а в час радості кажуть, що це тимчасово. Така людина невдоволена усім. І якщо в цьому стані такі люди перебувають тривалий час, нарікання і невдоволення стають їхнім способом життя, рисою характеру, невід'ємною їх частиною.

Є інша реакція на труднощі – байдужість. Кредо таких людей – все в житті минає. Коли приходять радості, вони кажуть, що так буде недовго. І тому не можуть радіти у всій повноті, бо впевнені, що після радості прийде скорбота. Коли ж вони стикаються з труднощами і переживаннями, то знову кажуть, що все так не буде. Думаю, це не зовсім біблійна реакція.

А є і третя, біблійна реакція на труднощі, скорботу, випробування і спокуси. І саме про неї говорить апостол Яків. «Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробування...»

Якою повинна бути наша реакція на радість? Звичайно ж, радість. Але тут мова йде про всілякі випробування. Радіти труднощам ой як нелегко. Однак саме це і є біблійною реакцією на них.

Перемога чи поразка у випробуваннях починаються саме з нашої реакції на них, нашого ставлення до них. Тільки Бог знає, як вести нас – шляхом радощів чи шляхом труднощів, через успіхи чи, на нашу думку, поразки. Бо найважливіше – наскільки вони зможуть змінити нас в образ Божий, наскільки вдосконали нас.

Скільки людей в молитві просять Бога дати їм терпіння, бо їм так важко переносити труднощі, терпіти якусь людину; деякі просять навіть довготерпіння. А апостол Яків пояснює, що саме випробування виробляє в нас терпіння. «...Знаючи, що досвідчення (випробування) вашої віри дає терпеливість...» І якщо ви також молилися, прохаючи Бога дати вам терпіння, не дивуйтеся, якщо у ваше життя прийдуть випробування і скорбота. Саме так приходять терпіння. Апостол Павло у Посланні до римлян говорить ще, що скорбота приносить терпіння.

Однак деякі люди думають, що Бог дасть їм терпіння як щось особливе, як частинку Свого характеру. Дійсно, під час народження згори ми отримуємо Божий характер. Дух Божий вселяється в наше серце і відображає характер Христа. Це той плід Духа, який Бог народжує в нашому серці. Але плід, народжуючись, розвивається. І прекрасне середовище для розвитку плода Духа в нас – це труднощі і переживання. Вони приносять великі і гарні наслідки. «А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконали та бездоганні були і недостачі ні в чому не мали».

Цілі, які ставить Бог, допускаючи випробування

«Промовив Господь: «Симоне, Симоне, ось сатана жадав вас, щоб вас пересіяти, мов ту пшеницю. Я ж молився за тебе, щоб не зменшилася віра твоя; ти ж колись, як наверхнешся, зміцни братню свою!». А той відказав Йому: «Господи, я з Тобою готовий іти до в'язниці й на смерть!». Він же прорік: «Говорю тобі, Петре, півень не заспіває сьогодні, як ти тричі зречешся, що не знаєш Мене...» (Лк. 22:31-34).

Земне служіння Ісуса Христа наближалось до кінця. Він зібрав Своїх учнів і звершив таємну вечерю. І звів про Свої страждання – про це читаємо в 22-му розділі Євангелія від Луки з 19-го вірша. «Узявши ж хліб і вчинивши подяку і дав їм, проказуючи: «Це тіло Моє, що за вас віддається. Це чиніть на спомин про Мене!». По вечері так само ж і чашу, говорячи: «Оця чаша – Новий Заповіт у Моїй крові, що за вас проливається». Після цього Ісус Христос звів, що серед них є Його зрадник. «А вони почали між собою питати, котрий з них мав би це вчинити». В Євангелії читаємо, що Петро дав знак Івану, що лежав біля грудей Ісуса, щоб той запитав, хто з них видасть Ісуса. І Господь відповів, що це той, кому Він, макнувши, подасть хліб. І подав хліб Юді. Той вийшов. А була ніч.

І там сталася ще одна подія, яка ніяк не в'яжеться з усім, що відбувалося того дня. Ісус звів за учнями, що Він буде виданий, і попереджає, щоб вони до цього були готові. Він розповідає про Свої і їхні страждання, натомість вони затіяли суперечку. «І сталося між ними змагання, котрий з них уважатися має за більшого. Він же промовив до них: «Царі народів панують над ними, а ті, що ними володіють, добротинцями зуться. Але не так ви: хто найбільший між вами, нехай буде, як менший, а начальник – як службовець. Бо хто більший: чи той, хто сидить при столі, чи хто прислугує? Чи не той, хто сидить при столі? А Я серед вас, як слуга» (Лк. 22:24-27).

Ви, мабуть, звернули увагу на те, як часто учні сперечалися між собою. Хто з них більший? Одного разу, йдучи через поле, вони навіть відстали дещо від Ісуса, щоб Він не чув їхньої суперечки. Однак коли вони прийшли в селище, Він запитав, про що вони сперечалися на дорозі. Їм було дуже соромно тоді. А Він взяв дитину, поставив перед ними і сказав: «Хто впокориться, як оце дитя, той і буде найбільшим у Царстві Небес-

нім. А хто не впокориться, той Царства Небесного не побачить».

І ще Він сказав, що той, хто приймає одного з малих цих, насправді приймає Його. А хто спокусить одного з малих цих, тому краще повісити на шию камінь і вкинути в море.

Можливо, саме сини намовили матір, щоб та підійшла до Ісуса і, кланяючись, попросила, аби її сини сіли один праворуч, другий – ліворуч від Ісуса. І що відповів їй Ісус? Що закони Його Царства не подібні на закони цього світу. Але хто більшим бути бажає, хай буде слугою. А хто першим хоче бути, хай буде рабом. Далі Він звертає їхню увагу на світську владу і говорить, що вельможі панують над народами, а князі мають їх за власність, але не так у Його Царстві. Однак якщо ви бажаєте знати про своє майбутнє становище, говорить Він, то, оскільки вони були з Ним у напастях, Він заповідає їм Царство, як і Отець

розум і мудрість. Коли він промовляв, усі замовкали, і ніхто вже більше не наважувався говорити. Цей богобійний і благочестивий Божий муж користувався величезною пошаною і авторитетом серед свого народу. Але він не знав, що відбувається в духовному світі. А відбувалося там те, про що ми щойно прочитали.

Діалог між Богом і сатаною тривав. «І відповів сатана Господеві й сказав: «Чи ж Йов дармо боїться Бога? Чи ж Ти не забезпечив його, і дім його, і все, що його? Чин його рук Ти поблагословив, а маєток його поширився по краю» (Йов 1:9-10).

Іншими словами, сатана сказав: «Ти захоплюєшся Йовом, бо він, мовляв, любить Тебе і служить Тобі? Мовляв, він виконує Твою волю? Але ж він це робить за плату. Адже Ти так щедро благословив його. Але спробуй торкнутися того, що Ти дав йому, і тоді побачиш, як насправді він ставиться до Тебе».

Трапляється, що люди ставляться до нас добре лише тому, що очікують отримати щось від нас. Не ми їм потрібні, а те, що ми можемо дати їм. Думаю, деякі люди так само ставляться і до Господа. Вони служать Йому, очікуючи щось взаємн від Нього. Але справжня любов проявляється тільки тоді, коли ми опиняємося в труднощах, переживаннях. Недарма кажуть, що благоденство приваблює друзів, але випробує їх біда. І скільки друзів, які були з нами в часи добра, залишаються в часи біди? Скільки з них можуть стати поряд з нами, коли нас зневажають, коли над нами сміються, коли ми особливо потребуємо підтримки? Де тоді наші друзі? І можемо бути певні, що те, що залишається, справжнє, усе решта – підробка.

Отож диявол запропонував Богові доторкнутися до всього, що було в Йова, і тоді, мовляв, Він побачить, чи справді любить Його Йов. І що відповів Господь сатані? «Ось усе, що його, - у твоїй руці, тільки на нього самого не простягай своєї руки!».

«І пішов сатана від лиця Господнього. І сталося одного дня, коли сини Йова (Йова) та дочки його їли та вино пили в домі свого первородженого брата...» Що ж сталося? Йова почало трусити. На нього посилалися удар за ударом. І настав момент, коли була випробувана любов Йова до Господа.

Питання стояло конкретно: чи буде Йов поклонятися Богу, захоплюватися Ним, прославляти Його у дні випробування так, як він це робив у дні радості? Віра Йова опинилася на решеті. Любов Йова опинилася на решеті. Славослів'я Йова опинилися на решеті. Вдячність Йова опинилася на решеті. І всі вони були перетрушені.

Яким же Йов вийшов з усіх цих випробувань? Він втратив всі стада великої і дрібної худоби, все своє майно, а потім і всіх дітей. Йов став бідним і бездітним.

Сатана казав, що Йов любить Бога за щось. І ось цього щось не стало. Любов Йова до Бога проходила випробування на справжність. І вона витримала це випробування. Йов не був посоромлений. Він сказав: «Я вийшов нагий із утроби матері своєї і нагий повернувся туди, в землю! Господь дав – і Господь взяв... Нехай буде благословенне Господнє Ім'я!».

І автор Книги Йова підсумовує: «При всьому цьому Йов не згрішив і не сказав на Бога нічого безумного!».

Бог вірив, що Йов служить Йому з любові, а не через щедрі благословення, і що Йов буде славити Його Ім'я. І Йов славив. «Нехай буде благословенне Господнє Ім'я», – так сказала людина у скорботі, у потрясінні, опинившись у центрі випробувань, на решеті перевірки.

Далі буде.

Індивідуальний євангелізм – основний Божий метод євангелізму

Василь Малик

Ректор Чернівецької біблійної семінарії

«Голос кличе: Звіщай! Я ж спитав: Про що буду звіщати?.. На горі високу зберися собі, благовіснику...свого голоса сильно підвищ» (Іс. 40:6-9).
Багато християн думають, що масовий євангелізм – це найкращий Божий метод проповіді Євангелія для світу. Масовий євангелізм – річ добра і потрібна, але він ніколи не замінить особистого євангелізму.

Досліджуючи сторінки Святого Писання, ми знаходимо, що особистий євангелізм – це великий Божий метод приведення грішників до Спасителя Ісуса Христа. В усіх відношеннях він перевершує масовий євангелізм. Здебільшого душі приходять до Христа через особистий, а не масовий євангелізм. Навіть при проведенні великих кампаній ті, хто дійсно народжується згори, зобов'язані цим не євангелістами, а віруючим, які вже працювали з ними, піклуючись про їх спасіння.

Сперджен говорив: «Якщо ви поставите перед собою сотню порожніх пляшок і вилете на них зверху відро води, то хоча щось і потрапить всередину, більша частина проллється повз пляшки. Якщо ви побажаєте наповнити пляшки, то найкраще наливати в шийку по одній». Син Сперджена Томас охарактеризував благословенне служіння свого батька як «плід, знятий вручну».

Генрі Бічер залишив такий запис: «Чим довше я живу, тим більше переконуюся в успіху проповіді, коли проповідника слухає аудиторія, що складається з однієї людини. Ні в кого тоді не виникає питання, про кого йдеться, коли проповідник говорить: «Ти – ця людина».

Нам добре відомий вираз Д. Муді, який ще в 1874 році сказав: «Краще я підготую десять чоловік до придбання душ для Христа, ніж сам придбаю сотню».

Ще один проповідник говорив: «Особистий євангелізм – це зіткнення душ, яке сильно впливає на особу, на зразок того, як колись Натан сказав Давиду: «Ти – ця людина», як Христос серцем до серця говорив з Никодимом або розкривав таємниці Євангелія бідній грішниці біля криниці».

Зважаючи на це, треба сказати, що приблизно дев'ять з десяти віруючих в наші дні не роблять абсолютно нічого, щоб примножити спасених до Церкви Христової.

Якщо ви бажаєте переконатися, що особистий євангелізм – найбільш успішне служіння, зробіть аналіз в будь-якій громаді і дізнайтеся, скільки душ були спасенні через загальну проповідь, а скільки – через особисте свідчення. Ви дуже здивуєтеся, виявивши, що переважна більшість людей прийшли до Христа через особистий контакт з кимсь із християн. Петра привів до Христа його брат Андрій; згодом Петро сам привів до Христа тисячі душ. Найвідаттіші євангелісти були здебільшого самі навернені через чисте особисте свідчення, вони були плодами, зірваними вручну!

Особисте свідчення – це план Божий

Бог вклав свідчення про Себе у Своє творіння. Людина створена за образом і подобою Божими і повинна представляти і відображати Бога на землі. Слова псаломця актуальні і в наш час: «Хто розкаже про велич Господню, розповідь усю славу Його?» (Пс. 105:2).

Природа також свідкує про великі діла Божі. «Небо звіщає про Божу славу, а про чин Його рук розказує небозвід. Оповідіє день днів слово, а ніч ночі показує думку, без мови й без слів, не чутний їхній голос, та по цілій землі пішов відголос їхній, і до краю вселенної їхні слова...» (Пс. 18:2-5); «Але запитай хоч худобу, і навчить тебе, і птаство небесне, і тобі розповідь. Або говори до землі, й вона вивчить тебе, і

розкажуть тобі риби морські» (Йов. 12:7-8). На особисте свідчення вказує і Боже ім'я. У Старому Заповіті сім разів Бог названий Спасителем Свого народу (Пс. 106:21; Іс. 45:15, 49:26, 60:16, 63:8). Так само Бога називає і Новий Заповіт (Лк. 1:47; 1 Тим. 1:1, 4:10; Тит. 1:3, 2:10; Юд. 25).

Особисте свідчення – це бажання Божого серця як прояв Його природи. «Коли б були мудрі вони, зрозуміли б оце, розсудили б були про кінець свій» (Повт. Зак. 32:29); «Скажи їм, як живий Я, говорить Господь Бог, не прагну смерті несправедливого, а тільки щоб вернути несправедливого з дороги його, і буде він жити! Наверніться, наверніться з ваших злих доріг, і нащо вам умирати, доме Ізраїлів?» (Єз. 33:11).

Є й інші місця Слова Божого, які вказують на велике бажання Бога – Єз. 18:23, 32; Ос. 11:8; 1 Тим. 2:4; 2 Петр. 3:9.

Бог є любов (1 Ів. 4:8) – це один із моральних атрибутів божественної сутності Бога. Він любить грішника і не хоче, щоб той загинув (Ів. 3:16).

Велике доручення – це заповідь Ісуса Христа

Особисте свідчення ми бачимо в житті Ісуса Христа. Він засвідчив **Андрію і Петру** – «Як проходив же Він поблизу Галілейського моря, то побачив двох братів: Симона, що зветься Петром, та Андрія, його брата, що невода в море закидали, бо рибалки були. І Він каже до них: Ідіть за Мною, Я зроблю вас ловцями людей!» (Мт. 4:18-19); **Пилипу та Нафанаїлу** – «Наступного дня захотів Він піти в Галілею. І знайшов Він Пилипа та й каже йому: Іди за Мною! ... Пилип Нафанаїла знаходить та й каже йому: Ми знайшли Того, що про Нього писав був Мойсей у Законі й Пророки, Ісуса, сина Йосипового, із Назарету... Ісус відповів і до нього сказав: Я бачив тебе ще давній, ніж Пилип тебе кликав, як під фіговим деревом був ти...» (Ів. 1:43-49); **Никодиму** – «Ісус відповів і до нього сказав: Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства» (Ів. 3:1-10); **самарянці** – «Ісус відповів і промовив до неї: Коли б знала ти Божий дар, і Хто Той, Хто говорить тобі: Дай напитися Мені, ти б у Нього просила, і Він тобі дав би живої води» (Ів. 4:4-12); **Закхею** – «Ісус підійшов, то поглянув угору до нього й промовив: Закхею, зійди зараз додолу, бо сьогодні потрібно Мені бути в домі твоєму!.. Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло!» (Лк. 19:1-10).

Справу особистого свідчення Ісус передав своїм учням

Він посилав Дванадцятьох – «Дванадцятьох Ісус вислав і їм наказав, промовляючи: На путь до поган не ходіть, і до самарянського міста не входьте, але йдіть радніш до овець загинулих дому Ізраїлевого. А ходячи, проповідуйте та говоріть, що наблизилося Царство Небесне» (Мт. 10:5-7).

Він посилав Сімдесятых – «Після того призначив Господь і інших Сімдесят, і послав їх по двох перед Себе до кожного міста та місця, куди Сам мав іти. І промовив до них: Хоч живо велике, та робітників мало; тож благайте Господаря живих, щоб робітників вислав на живо Своє. Ідіть! Оце посилаю Я вас, як ягнят між вовки» (Лк. 10:1-3).

Він дав Велике доручення – «Тож ідіть,

і навчіть всі народи, християчи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! Амінь» (Мт. 28:19-20).

Це служіння Ісус передав ранній Церкві

Служіння в Єрусалимі: Ісус Христос дав доручення своїм учням: «Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі» (Дії 1:8). Воно чудовим чином виповнилося в день П'ятидесятниці, коли Церква народилася і почала виконувати своє призначення.

Рання Церква прийняла силу Святого Духа; рання Церква стала свідком; рання Церква почала благовістити. І ось результат: «Як почули ж оце, вони серцем розжалобилися та й сказали Петрові та іншим апостолам: Що ж ми маємо робити, мужі-браття?» (Дії 2:38); «Багато ж з тих, що слухали слово, увірували; і було число таких людей близько п'яти тисяч» (Дії 4:4).

Служіння в Самарії: Пилип пішов в Самарію, проповідував Христа і наверхув все місто (Дії 2:8); потім він проповідує вельможі царіці Етіопії, вельможа знаходить спасіння від гріха та приймає водне хрещення. І результат: «Іросло Слово Боже, і дуже множилося число учнів у Єрусалимі, і дуже багато священиків були слухняні вірі» (Дії 6:7).

Благовіст язичникам: «А Церква по всій Юдеї, і Галілеї, і Самарії мала мир, будуючись і ходячи в страху Господньому, і сповнялася втіхою Духа Святого» (Дії 9:31); Слово Боже росло і поширювалося (Дії 12:24); язичники, чувши це, раділи і прославляли слово Господнє, і всі, хто призначений був в життя вічне, увірували. І слово Господнє поширилося по всій країні (за допомогою особистого свідчення; Дії 13:48-50).

Свідчення в силі Святого Духа – це завжди успішне свідчення. Ісус сказав: «На Мені Дух Господній, бо Мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим. Послав Він Мене проповідувати полоненим визволення, а незрячим прозріння, відпустити на волю помучених» (Лк. 4:18).

Павло говорив: «Бо не смію казати того, чого не зробив через мене Христос на послух поган, словом і чином, силою ознак і чудес, силою Духа Божого, так що я поширив Євангелію Христову від Єрусалиму й околиць аж до Ілліріка» (Рим. 15:18-19).

Переваги особистого благовісту

По-перше, у ньому можуть брати участь всі. Було б сумно, якби всі спробували стати проповідниками або вчителями. Але великим благословенням було б бажання всіх стати благовісниками. Будь-яка дитина Бога може виконувати цю працю, і всі в змозі навчитися виконувати її ефективно. Мати, яка прив'язана до будинку численними домашніми обов'язками, може, однак, бути особистим свідком. У першу чергу – своїм власним дітям, продавцям в магазині, усім, з ким вона стикається.

Навіть люди, приковані до ліжка хворобою, можуть бути благовісниками. Можна свідчити про Христа, коротко або в ґрунтовній бесіді, друзям, які приходять відвідати хворого. Одна хвора дівчинка з Нью-Йорка привела до Бога близько сотні чоловіків і жінок, коли перебувала на смертному одрі.

Люди, які часто бувають в роз'їздах, мають можливість особисто свідчити, коли подорожують на потягах з міста в місто, зупиняючись в різних готелях, ходять по магазинах.

Яких прекрасних результатів можна було б досягти, якби всі християни стали активними благовісниками у міру своїх сил! Ніщо інше так не сприяло б пробудженню окремих людей і суспільства загалом.

Кожен пастор повинен переконувати членів своєї церкви в необхідності благовістити, навчати їх цьому і стежити, щоб ця праця виконувалася.

Свідчити можна скрізь

Місць, спеціально, призначених для

проповіді, не так уже й багато. Але місць, де можна свідчити особисто, дуже і дуже багато. Ми можемо благовістити на вулиці, незалежно від того, дозволено проведення вуличних мітингів чи ні. Ми можемо благовістити в будинках бідних і в будинках багатих, у лікарнях, у виправних колоніях, на вокзалах, у всякого роду установах, словом, скрізь.

Благовістити можна в будь-який час

Час служіння, де можна почути проповідь, і час занять недільної школи досить обмежений. Як правило, у більшості громад ми не можемо проводити служіння частіше, ніж двічі-тричі за тиждень. А свідчити особисто можна усі сім днів за тиждень, 24 години за добу, у будь-який час дня і ночі.

Особисте свідчення досягає людей з різних прошарків суспільства

Є великі групи людей, для яких жоден інший метод не годиться. Такі люди ніколи не підуть в церкву. Це, скажімо, водії трамваїв, продавці, лікарі, вчителі, залізничні провідники, пожежники тощо. Але особисте свідчення здатне достукатися і до цих верств населення.

Особисте свідчення досягає мети

Провісць обов'язково носить загальний характер. Натомість свідчення одній людині носить особистий характер. В особистій бесіді не можна не зрозуміти, про кого йдеться, неможливо уникнути гострих моментів, не можна приписати сказане комусь ще. Багато людей, чий серце не торкнулася проповідь навіть досвідчених євангелістів, пізніше знайшли спасіння завдяки особистому свідченню.

В особистій бесіді враховуються конкретні потреби конкретної людини

Навіть якщо людина духовно відродилася та усвідомила свою гріховність, а можливо, і покалася завдяки публічній проповіді, все-одно особисте спілкування необхідне для того, щоб вона набула позитивний духовний досвід.

Особисте свідчення діє там, де інші методи не приносять успіху

Багато християн свідчать, що відвідували церкву впродовж багатьох років і завжди хотіли стати християнами; вони слухали проповіді відомих проповідників, проте залишалися не спасеними. Але коли хтось підійшов до них і поговорив з ними сам на сам, вони одразу ж покалися.

Особисте свідчення дуже результативне

Ефективність навіть дуже доброї проповіді не йде в жодне порівняння з ефективністю постійного особистого свідчення. Візьмімо, наприклад, церкву зі ста осіб. Її діяльність можна вважати успішною, якщо щорічно її ряди поповнюються в середньому на 50 осіб. Допустимо, що члени цієї церкви навченими свідчати особисто і, скажімо, 50 зі 100 дійсно виконують цю працю. Якщо кожен з цих 50 приводить до Христа одну людину за місяць, за рік у цій церкві вже буде 600 членів. Якщо поставити для себе значно меншу ціль – кожен член церкви приводить за рік до Христа всього одну людину, так церква за рік кількісно зросте удвічі.

Церква з відносно слабкими проповідниками, але члени якої – активні благовісники, досягне набагато більших успіхів, ніж церква з прекрасними проповідниками, яка в справі благовісту покладається тільки на проповідь служителів.

Вимоги до свідка Ісуса Христа

Щоб бути успішним благовісником, насамперед треба самому бути спасеним (Ів. 3:3; 2 Кор. 5:17). Ми не можемо когось спасти, якщо самі не спасенні. Але якщо Господь нас спас, тоді в нас має бути щире бажання поділитися добром, яке прийшло в наше особисте життя. Бо не можемо ми не казати про те, що бачили й чули! (Дії 4:20).

По-друге, потрібно вивчати Боже Слово. Варто знати напам'ять не менше 12 місць з Писання, що стосуються спасіння душі,

скажімо, такі: Іс. 55:7, Мт. 7:13-14, Ів. 1:11-12, Ів. 3:3, Ів. 3:16-17, Ів. 5:24, Ів. 14:6, Дії 4:12, Рим. 3:23, Рим. 5:12, Рим. 6:23, Рим. 10:9-10, Рим. 10:13, Еф. 2:8-9, 1 Тим. 2:5-6.

Приклад: «А Він відповів і промовив: Написано: Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих» (Мт. 4:4).

По-третє, для успішного благовісту потрібно мати чисте серце. Для цього треба більше часу приділяти молитві, адже більше молитви – більше сили, мало молитви – мало сили. Не можна також нехтувати постом. Пост і молитва мають велику силу.

По-четверте, у справі благовісту не обійтися без Духа Святого. Свідок Христа повинен бути сповнений Святим Духом (Рим. 5:5). Дух Святий прийшов, щоб з'ясувати нас силою, а людям відкрити Ісуса Христа і через Слово Боже відродити до живої надії.

Необхідною умовою успіху є любов до тих, хто гине. Нам потрібно більше любові до Бога і більше любові до ближнього. Саме любов Христова спонукує нас (2 Кор. 5:14). Якщо ми віримо, що не спасенні душі йдуть в пекло, то в нас повинне бути бажання попередити їх про це (Лк. 16:28 – розповідь про багача і Лазаря).

Кожен член церкви має жити її життям і працювати для її блага. Пастир повинен мати бачення і розуміння стратегії розмноження і духовного зросту церкви. Він має навчати і заохочувати членів церкви до індивідуального благовісту. Адже саме вісці (при тому здорові) повинні народжувати здорових овець, а не пастир чи проповідники. Вони мають годувати стадо здоровою їжею, стежити за його станом здоров'я та захищати від хижаків.

Принципи і методи благовісту

Через неправильне розуміння різниці між принципами і методами євангелізації нерідко виникають проблеми. Річ у тім, що принципи євангелізму не змінюються, а от методи – змінюються.

Біблійні принципи основ віри незмінні, тому що Слово Боже не змінне. Натомість методи євангелізму змінюються залежно від культури, часу, віку, обставин тощо.

Етапи благовісту

Насамперед потрібно привернути увагу – словом або дією; далі слід викликати інтерес, додаючи солі (для смаку); і на решті треба дати людині відповідь – дати їй напитися.

На прикладі самарянки Ісус подає наочний урок щодо того, як привертати увагу людей і зацікавлювати їх. Якби Ісус сидів біля колодязя і нічого не казав, вона зачерпнула б води і пішла додому. Але Ісус турбувався про спасіння душ, Він був там для того, щоб її життя змінилося назавжди. І Він зробив це, привернувши її увагу, викликавши в неї бажання і давши їй воду життя (Ів. 4:7-12).

Дорогі друзі, скільки часу затратив би Петро на пошуки Христа і спасіння душі, якби Андрій не покликав його? Скільки б часу Нафанаїл провів у роздумах про зміст життя, якби Пилип не привів його до Ісуса Христа? Можна лише уявити, скільки людей сьогодні шукають правди, сенсу життя, скільки «Петрів» і «Нафанаїлів» сидять «біля смоківниці», чекаючи «Андрія» чи «Пилипа», які би вказали їм на Христа. Бог бачить і знає кожного з них, але, щоб піти і покликати їх, потрібні ви. Одного дня Він запитає з нас про всіх тих, з ким ми щодня зустрічалися, можливо, спілкувалися або проходили мимо, так нічого і не сказавши про спасіння їхньої душі. «Сину людський, Я настановив тебе вартовим для Ізраїлевого дому, і як почуєш ти слово з уст Моїх, то остережи їх від Мене. Коли Я скажу безбожному: Конче помреш, а ти не остережеш його й не будеш говорити, щоб остерегти несправедливого від його несправедливої дороги, щоб він жив, то цей безбожник помре за свою провину, а його кров Я жадаю з твоєї руки! Але ти, коли остережеш несправедливого, а він не повернеться від своєї несправедливості та від своєї несправедливої дороги, він помре за свою провину, а ти душу свою врятуєш. А коли праведний відвернеться від своєї справедливості та зробить кривду, то я покладу спотикання перед ним, і він помре, бо ти не остеріг його. Він за гріх свій помре, і не згадаються його праведні вчинки, які він робив, і кров його з твоєї руки Я буду жадати!» (Єз. 3:7-19).

Якщо ви сьогодні не візьмете відповідальності за спасіння ближніх на себе, Бог може знайти таких, як «самарянка», аби спасти їх, але що буде з вами? Подумайте над цим, встаньте, підійдіть і розкажіть про Ісуса Христа тим, які сьогодні чекають на вас.

СПОВІДЬ

СЕМІНАРИ

Анатолій Кліновський

Завідділом навчання ЦХВЄ
України

Сповідь – це словесне виголошення провини перед Богом чи перед людьми, яке супроводжується каяттям. Можна сказати, що це цінна допомога тим, хто має духовні проблеми. Тому не потрібно нехтувати цим видом служіння, воно повинно зайняти належне місце в арсеналі Церкви.

Сповідь, як і всяке служіння, мусить базуватися на Писанні, і проводити її треба так, як Писання вчить. Найперше, з Писання бачимо, що сповідь – це біблійне служіння. «Тоді до нього виходив Єрусалим, і вся Юдея, і вся йорданська околиця, і в річці Йордані християлися від нього, і визнавали гріхи свої» (Мт. 3:5-6).

Майже те саме читаємо в Мр. 1:5 і Діях 19:18. Отже, можна побачити, що визнавання гріхів було звичним явищем в євангельській практиці.

Хто має право сповідати? Головним Сповідником у всіх випадках є Господь. Його ніхто не може замінити. І більшість гріхів ми розв'язуємо тільки з Господом. Ми говоримо Йому, сповідаємося перед Ним.

Давид пише: «Тобі, одному Тобі я згрішив, і перед очима Твоїми лукаве вчинив, тому справедливий Ти будеш у мові Своїй, бездоганний у суді Своїм» (Пс. 50:6); «Я відкрив Тобі гріх свій і не сховав був провини своєї. Я сказав був: «Признаюся в поступках своїх перед Господом!» – і провину мого гріха Ти простив» (Пс. 31:5).

Головним Сповідником є Господь, та в деяких випадках ними можуть бути і люди. Хто саме? Пастори місцевих церков. Апостол Яків пише: «Чи хворіє хто з вас? Хай покличе наставників Церкви, і над ним хай помоляться, намастивши його оливою в Господнє Ім'я, і молитва віри уздоровить недужого, і Господь його підійме, а коли він гріхи був учинив, то вони йому простяться. Отже, признавайтесь один перед одним у своїх прогріхах, і моліться один за одного, щоб вам оздоровитись. Бо дуже могутня ревна молитва праведного!» (Як. 5:14-16).

Чому потрібна сповідь в питаннях оздоровлення? Тому, що в багатьох випадках причиною хвороби може бути гріх. Апостол Павло пише, що коли ми негідно беремо участь у служінні спомину, Господь карає. Відповідно, щоб хвороба зникла, треба причину видалити. Коли причину ліквідовано, ми маємо всі перспективи для ліквідації хвороби.

Сповідати також можуть служителі, яких уповноважили на душпастирське служіння. Це може бути заступник пастора, диакон, навіть дякониса, яка може говорити з сестрами. У разі незначних прогріхів можна сповідатися один перед одним.

Але сповідь тяжких гріхів перед друзями – це просто обмін досвідом. Важкі гріхи потрібно сповідувати перед служителями, які мають право дисциплінувати. Гріхи з наслідками або гріхи, які завдали шкоди іншим людям, не можна вирішувати самим, треба звернутися до священнослужителів. У разі гріха перед ближнім треба обов'язково сповідатися перед ним. Так вчить Слово Боже. Якщо я комусь «насолить», комусь зробив кривду, а йду до пастора сповідатися, то це неправильно. Дехто каже: «Я помолився Господу, і Він мені простив». Але чи простив тобі твій брат?

Характеристика сповідника

По-перше, ця людина повинна мати відповідне уповноваження. Однак потрібно

пам'ятати, що самого сану для цього недостатньо. Кожен, хто береться за справу сповіді, повинен себе перевіряти – чи годжуся я для цього служіння?

У служителя не повинно бути нездорового інтересу до гріхів інших людей. Слово Боже каже: «Серце розумне шукає знання, а уста безумних глупоту пасуть».

Коли до нас приходять хтось сповідатися, і нам дуже цікаво, про що він говоритиме, то це вже нездоровий інтерес. Ми самі ще не звільнені від гріха і не можемо правильно і на належному духовному рівні провести це служіння. Цей інтерес дуже хворобливий, тому нам самим треба покаятися в цьому, помолитися, попостити, а може, навіть звернутися за допомогою до когось із служителів.

По-друге, служитель повинен пильнувати, щоб самому не спокуситися через сповідь, а такі випадки трапляються. Щоб такого не сталося, власне, потрібно мати відповідний духовний стан.

По-третє, служитель не повинен відвертатися після сповіді від сповідника, що також часто трапляється. Той, хто висповідався, став чистим, і до нього потрібно ставитися як до чистого. Треба підтримати людину. У церкві, можливо, є й гірші, але вони не сповідаються. А якщо ми не можемо належно поводитися з людьми після сповіді, духовно ми слабкі, нам не варто приступати до таких служінь.

По-четверте, той, хто сповідає, повинен зберігати таємницю сповіді. Розповідати про все можна тільки Господу – і нікому більше. Розголошення сповіді – це гріх пастирський. Це гріх, який відштовхує від себе. Достатньо пастору розказати про один-два гріхи, і до нього вже не піде ніхто. Люди будуть мучитися, носити тягарі, а до нього не підуть.

Як вчинити, коли щодо почутої сповіді треба порадитися з кимсь із старших? Радьтеся, тільки не називайте ім'я. Ми не маємо права цього робити, хто б то не був, бо це таємниця сповідника, Господа, і того, хто сповідається.

Що робити, коли хтось сповідається і ми бачимо, що його потрібно ставити на замітку, а то й виключати? Зазвичай ми збираємо церковну раду і детально розповідаємо, про кого йде мова і що він зробив. Браття, так робити не можна! Не для того людина приходила сповідатися. Потрібно поклукати цю людину, сказавши: «Я не можу сам вирішити це питання. Те, що ти говорив мені, розкажи всім, і нам разом простіше буде прийняти рішення!». Якщо він не захоче розказати, заохотьте його до цього, поясніть, що все може обійтися лише заміткою. А як не розкаже, тоді буде вилучений.

Якщо сповідає диакон, то в складних ситуаціях він повинен відправити людину до пастора. Так казав Мойсей: «Що легше, ви будете самі вирішувати, а що тяж-

че, направляйте до мене».

Ніколи не використовуйте елементів сповіді у проповіді. Є випадки, коли той чи інший приклад може бути корисним, тоді можна вжити його, але десь в іншій місцевості. У жодному разі не використовуйте для проповіді у своїй церкві матеріали сповіді.

Роль сповідника

Сповідник гріхи не прощає, прощає тільки Господь. Тому, браття, незважаючи на всі свої сани, повноваження тощо, не беріться за це. Сповідник – це, перш за все, свідок покаяння, духовний помічник в молитві і консультант. І якщо він добрий консультант, то зможе дістатися до кореня проблеми. Часто люди думають, що причина

– у самих плодах, але насправді корені сховані набагато глибше.

Сповідь рекомендується проводити: перед водним хрещенням, у разі хвороби, у передсмертному стані і в разі тяжкого гріхопадіння. Я особисто рекомендував би сповідь у разі втрати близькості з Богом. Ми приймаємо сповідь також і перед важливими подіями у своєму житті.

Цінність для прощення має добровільна сповідь, а не примусова. Для Господа цінне тільки те, що походить від серця, а не з примусу. Хіба можна насильно каятися? А що за сповідь без покаяння? Тому практика примусової сповіді недоцільна. Таким чином ми штовхаємо людину в інший гріх – лицемірство, бо насправді немає покаяння. Цього не варто практикувати.

Є ще поняття сповіді перед всією церквою. Це можна робити тільки тоді, коли людина грішила перед церквою. Якщо ж це таємні гріхи, не варто цього робити, бо в церкві можуть бути слабкі люди, які лише прийшли зі світу, і це може стати для них причиною падіння.

Стиль сповідання

Сповіді передуює покаяння, бо сповідь без покаяння – це просто реклама. Для сповіді достатньо назвати гріх своїм іменем.

Сповідник не повинен проявляти нездорового інтересу до всіх подробиць сповіді, хіба лише в деяких випадках.

Якщо є підозра на гріх, то потрібно поговорити сам на сам з цією людиною. Коли вона обмане, то вже Бог буде судити її.

Що відбувається при сповіді?

Сповідь допомагає тому, хто згрішив, побачити свій гріх при світлі, бо коли він його ховає, то його не видно.

Сповідь допомагає зненавидіти гріх. Коли гріх розкритий, його піддають ганьбі і розпинають, як і Христос був розп'ятий за наші гріхи.

Ми вже говорили, що сповідник гріхи не прощає. Як же зрозуміти слова: «Кому простите, тому простяться...»? Сповідник прощає тільки ті гріхи, які скоєно проти нього. Церква прощає гріхи проти церкви. І в цих випадках Бог пускає нас наперед. Але якщо гріх вчинено не проти церкви і не проти нас, тут уже треба доручити все Господу. Як знати, чи прощає Господь? Коли людина щиро кається, коли змінюється її життя, то тут і сумніву не може бути, простив Бог чи не простив.

Гріхи прощає тільки Господь, а сповідник має право вислухати, дати пораду, підтримати, але в жодному разі не згадувати про гріх і не брати на себе відповідальності прощення.

**Бережанська
колонія**

У Бережанській виховній колонії протягом багатьох років проводять релігійно-просвітницьку роботу представники

громади християн віри євангельської с. Горинки Кременецького району Тернопільської області. Ці люди за покликом

серця і за велінням душі поклали на себе велику відповідальність

— вилікувати дитячі душі, вселити в них любов до ближнього і до

Бога. І ось уже декілька років поспіль вони добросовісно і якісно

виконують цю місію.

Адміністрація установи всіляко сприяє роботі громади і надзви-

чайно вдячна Володимирі Григоровичу Терещенку, пастору церкви,

за співпрацю, тому що духовність неможливо замінити нічим.

Бездуховність веде до гріха — у цьому пересвідчилися більшість

підлітків, які нині позбавлені волі. А ліки від гріха — каяття і віра.

Підлітковий період — це вік, де поряд із настороженістю і

«іжакуватістю» живуть наївність і довірливість. Саме через це

більшість із підлітків потрапляє під вплив, часто негативний.

Поштовхом до зміни підлітка, який зійшов з правильного шляху,

є позитивний приклад дорослого. Таким прикладом, вартим на-

слідування, і є робота громади християн віри євангельської.

Представники громади, зокрема Петро Соловей, давно стали

бажаними людьми в установі. Вони присутні на всіх урочистих

заходах, що проводяться в колонії, разом із керівництвом ви-

ховної установи беруть участь у вирішенні питань, які стосуються

покращення життя вихованців. Вони спілкуються із працівниками,

батьками засуджених, розділяють з підлітками і радість, і горе.

Громада ХВЄ віру завжди підтверджує добрими, гідними діла-

ми, словами, терпеливістю. При спілкуванні з ними не раз можна

почути повчальні слова: «Як дерево пізнається від плодів своїх,

так і людина від діл своїх». І постійно їхні слова підтверджуються

добрими ділами. Протягом років співпраці вихованці установи

отримали від громади надзвичайно велику благодійну допомогу:

це і продукти харчування, і одяг, і білизна, і предмети першої

необхідності, і канцелярське приладдя, і матеріали для проведення

ремонтних робіт.

Традиційними і бажаними для вихованців є заняття у школі

основ християнської моралі, які проводяться щотижня, адже на них

підлітки мають можливість розвиватися морально і духовно.

Протягом декількох років громада християн віри євангельської

с. Горинки здійснює в колонії шефство над дітьми-сиротами. Ця

категорія дітей найбільш вразлива до негативного впливу і по-

требує найбільшої опіки і уваги. Окрім духовної підтримки та опіки,

діти-сироти отримують благодійну допомогу, а також сприяння у

влаштуванні після звільнення.

Громада ХВЄ допомагає налагодити зв'язок із представ-

никами громади в різних регіонах України, що дає можливість

морально-матеріальної підтримки звільнених сиріт за місцем їх

проживання.

При допомозі і завдяки старанням цих людей неповнолітні

засуджені майже по-домашньому святкують Новий рік, Різдво

Христове, Великдень. Для вихованців проводяться урочиста

Свята вечера, благодійні обіди. Підлітки отримують подарунки,

що допомагає їм впевнитися в тому, що про них не забули. Для

них організовують і проводять концертні програми, які включають

різноманітні пісні релігійного змісту, вертепні дійства, конкурси

різдвяних колядок та щедрівок. Вихованці залюбки беруть участь

у таких дійствах, адже саме через тісне спілкування з людьми,

які несуть віру, вони стають на шлях каяття, прагнуть очистити

свої дитячі душі.

З тими засудженими, які наворачтаються до Бога, відвідують

заняття недільної християнської школи, спілкуються з віруючими,

легше працювати. Між такими підлітками не виникають конфлікти,

вони стають стриманішими і добрішими. Бо зло, що живе в їхніх

душах, потрібно долати, у першу чергу, не примусовими засобами

впливу, а лише проявивши до них людяність, доброту, милосердя.

Адже якщо б черствою, занедбаною не була людська душа, вона

теж розраховує на співчуття. А душі підлітків прагнуть цього у

стократ більше.

Духовна робота громади християн віри євангельської із за-

судженими є важливою складовою процесу їх виховання та

повернення в суспільство правопослушними громадянами. Усі

працівники нашої установи переконані в тому, що тісна співпраця

з віруючими людьми, які несуть віру і доброту, надасть можливість

побудувати систему істинних цінностей у житті засуджених, змінити

їхнє ставлення до світу і розуміння себе в ньому, а найбільше

— морально загартує їх, застереже від повернення до злочинної

діяльності. Адже жодне з вигаданих людством покарань не здатне

виправити злочинця до тих пір, поки він не захоче зробити це сам.

Лілія Сікора.

Методист Бережанської виховної колонії.

НАШІ ПОПЕРЕДНИКИ

Фанні Кросбі

помилувався, що й призвело до постійної сліпоты дівчинки.

Фанні зростала і виховувалася під впливом Біблії. Її бабуся часто читала їй уривки з Писання. Завдяки цьому у віці десять років Фанні знала напам'ять майже увесь Новий Заповіт і великі уривки зі Старого Заповіту. «Усім, ким я є і ким коли-небудь стану, я зобов'язана Біблії», — заявляла Фанні.

Попри свою незрячість, Фанні написала понад 9 000 пісень і віршів, серед яких такі відомі гімни, як «Твердо я вірю» і «Не обминай мене, Ісусе».

Фанні ніколи не відчувала суму через відсутність зору. Одного разу якийсь проповідник з жалем сказав Фанні: «Я вважаю вельми образливим той факт, що Господь не дав вам зору, тоді як Він благословив вас такими талантами». Фанні негайно відповіла: «А чи знаєте ви, що коли б при народженні мені випала можливість загадати одне бажання, це

було б бажання мати вроджену сліпоту». «Але чому?» — здивовано запитав священник. «Тому, що тоді першим обличчям, яке б я колись побачила, було б обличчя мого Спасителя на небесах».

Наприкінці її життя хтось запитав Фанні: «Ти коли-небудь сердилася на лікаря, який спровокував твою сліпоту?». — «Ні, — відповіла вона. — Те призначення могло бути помилкою з боку лікаря, але не з боку Бога». Вона вірила в те, що Бог абсолютно правильно керує тим, що відбувається в її житті, і довіряла Йому.

Фанні Кросбі померла 12 лютого 1915 року у віці 95 літ. Церква, де відбувався похорон Фанні, була переповнена священниками, авторами пісень, політиками, державними діячами і просто хлопчиками і дівчатками, які любили Фанні.

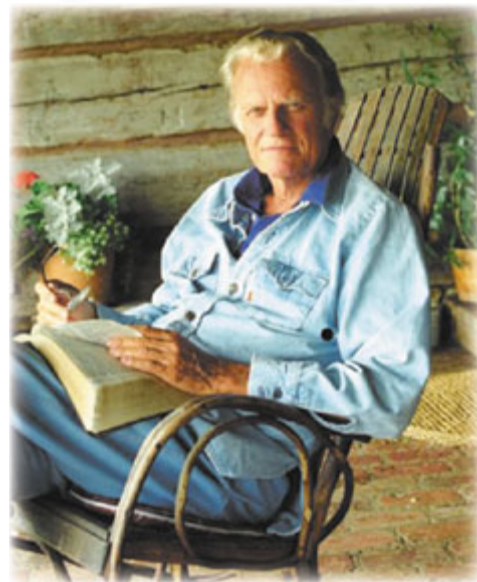
На могильній плиті Фанні Кросбі досі красується напис: «Тут похована тітонька Фанні». А трохи нижче викарбувані слова з її пісні:

**«Твердо я вірю в мого Ісуса,
Ним я потішена, Ним веселюся.
Небо у спадок Він хоче вділити,
О, як приємно Ним володіти».**

Біллі Грем розповів, чим християни займатимуться в раю

Відомий американський проповідник розповів про те, чим займатимуться християни в Царстві Небесному, — повідомляє Християнський Мегапортал. До американського порталу Christian Post надійшло запитання: «У мене виникли труднощі з бажанням потрапити до раю, тому що там, як мені здається, буде нудно. Вічність — це довгий час, і мені здається, що рано чи пізно в раю нам все надіють. Чи так це?».

Редакція порталу попросила відповісти на це запитання відомого американського проповідника Біллі Грема. Той заявив, що рай — це місце, яке перевищує всі наші уявлення про нього, і тому ніхто нудувати там не буде, тому що ніколи не закінчатся речі, які нам треба буде робити. «Біблія говорить нам, що в Бога на небі для кожного з нас знайдеться робота. Ми не будемо проводити дні, катаючись на хмарах чи граючи на арфах, — сказав Грем. — Написано, що

«буде в ньому Престол Бога та Англія, а раби Його будуть служити Йому» (Об. 22:3). Це не буде схоже на нашу роботу тут — ми ніколи не втомимося від роботи, яку Бог приготував для нас». І додав: «Не обманюйтеся в тому, що вічність в пеклі буде кращою за вічність на небі».

У Данії розглянуть можливість запровадження законів шаріату

На початок червня цього року в Копенгагені запланована конференція «Шаріатське і датське законодавство: чи може ісламський закон бути введений в Данії?». Інформацію про це підтверджують джерела в Юридичному інституті при Університеті Орхуса, передає IslamNews із посиланням на UriaSposten

Таким чином, справа, яку розпочав недавно у Великобританії духовний лідер англіканців, ставши об'єктом запеклої критики противників його пропозиції щодо введення елементів шаріатського закону в британське право, не пропала на марно. Те, що ще недавно вважалося

лише проявом бурхливої фантазії однієї приватної особи, сьогодні сягає меж робочої ініціативи, яку серйозно розглядають кваліфіковані європейські експерти. І не треба відкидати того, що цю естафету можуть підхопити й інші країни ЄС.

Нагадаємо, що в лютому архієпископ Кентерберійський Роуен Вільямс повідомив, що вважає прийняття законів шаріату у Великобританії неминучим. На думку голови Англіканської Церкви, це допоможе зберегти стабільність у суспільстві.

Заява архієпископа викликала хвилю протестів з боку британської і світової спільноти.

«Вибачте, а ви не Ісус?»

Кілька років тому група християн-комерсантів відправилася на регіональний з'їзд до Чикаго. В аеропорту, поспішаючи на посадку, один з комерсантів ненавмисно перекинув стіл, на якому були розкладені яблука. Їх продавала якась дівчина. Не зупиняючись і не оглядаючись, усі комерсанти встигли сісти в літак, хоча мало не запізнилися на посадку.

Усі, крім одного! Він пройнявся глибо-

ким співчуттям до дівчини. Сказавши своїм товаришам летіти без нього, він помахав рукою їм на прощання і повернувся в термінал, де на підлозі повсюди лежали яблука.

І був радий, що повернувся. Молодесенька дівчина виявилася зовсім сліпою. Вона тихо плакала і безпомічно шукала навпаки свій розкиданий товар, а навколо проходили товпи людей, і ніхто не зупинився, щоб їй допомогти. Комерсант став поруч із нею на коліна і почав збирати з підлоги яблука. Побіті він відкладав набік.

Коли на столі знову був порядок, він виїняв гаманець і сказав дівчині: «Ось, будь ласка, візьми ці 40 доларів як компенсацію за завдану шкоду. Сподіваюся, ми не дуже зіпсули тобі день?».

Він повернувся, щоб іти, коли зникла дівчина поклала його: «Містере...» Він зупинився. А вона продовжила: «А ви не Ісус?».

Від здивування комерсант став, як вкопаний. Потім повільно рушив, але запитання продовжувало горіти в його душі, не даючи спокою: «А ви не Ісус?».

А чи приймають люди за Ісуса вас? Адже це наше призначення — бути настільки подібними до Ісуса, щоб люди, дивлячись на наше життя, бачили Його любов і благодать.

Якщо ми стверджуємо, що знаємо Його, то ми повинні жити, ходити і чинити так, як чинив би Він. Знати Його — це не просто цитувати Писання і ходити до церкви, це значить щодня жити згідно з Його Словом.

«Найперше майте щирі любов один до одного, бо любов покриває багато гріхів!» (1 Петр. 4:8).

ПОВЧАЛЬНА ІСТОРІЯ

Християнка, що молилася

Минулого століття в Лондоні жила християнка, прикута хворобою до ліжка. Їй було дуже важко відвідувати зібрання. Не бажаючи залишатися без діла, вона розмірковувала, як би допомогти братам і сестрам в духовній роботі.

Згадуючи про рідний Лондон, вона бачила, що рівень духовного життя в церквах дуже низький. Гріх проникав у церковні громади. Думки про це важким тягарем лягли їй на душу. Вона почала благати Бога, молячись про Лондон і духовний стан його жителів.

Якось до неї потрапив журнал зі статтею про проповідника Дуайта Муді, який був особливо успішним у проповіданні для молоді. Тоді вона почала молитися, щоб Бог прислав Муді до Лондона.

Однієї неділі до неї зайшла сестра з церкви і розповіла про приїжджого проповідника, якого Дуайта Муді, що промовляв того дня на їх служінні. І християнка подякувала Господу за чудову відповідь на її молитви.

Того дня гість проповідував про Божу любов з особливою простотою. Його слухали близько 500 осіб. Після проповіді Муді закликав слухачів до покаяння: він запропонував усім, хто хоче визнати Ісуса Христа своїм Господом і Спасителем, підвестися з місця. Підвелися майже всі.

Збентежений Муді вирішив, що його не

зрозуміли. Він попросив усіх сісти і через кілька хвилин знову звернувся з проханням підвестися до тих, хто готовий залишити своє грішне життя. І знову встали майже всі.

Коли Дуайт Муді закликав тих, хто бажає запросити Ісуса Христа у своє серце, перейти до сусідньої зали, майже всі присутні поспішили туди, усвідомлюючи свою нагальну потребу прийняти спасіння від Господа. Муді засоромився свого маловірства. Усі ці люди справді прийшли до церкви, щоб одержати спасіння благодаттю через віру в Ісуса Христа.

Вранці Муді поїхав у Дублін, але незабаром був відкликаний звідти телеграмою: натовпи народу наповнюють молитовний дім в Лондоні і прагнуть спасіння. Він повернувся із вдячністю Господеві за всі ці відкриті серця і проповідував Євангеліє багато днів.

Він був здивований, він прославляв Бога, не знаючи, як все це пояснити. Одного разу до нього підійшла сестра з церкви і попросила відвідати християнку-інваліда, яка була змучена сидіти вдома і не могла прийти на його проповідь. Тільки побачивши цю безпомічну сестру, яка молилася за духовне пробудження в Лондоні, Муді все зрозумів. Благословення вилилося на місто, сотні людей покалися перед Богом у своїх гріхах і почали нове життя завдяки молитвам цієї хворої сестри.

**№ 5 (44) Виходить щомісяця
ТРАВЕНЬ 2008 р.**

За ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Адреса редакції:
**76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: gsoleg@com.if.ua**

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

**Головний редактор
Михайло
ПАНОЧКО**

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Заступник головного редактора — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у ТЗОВ
«Видавничий дім «Молода Галичина».
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 2600830012161 в ОД Укрсоцбанку м. Ів.-Франківська
МФО 336019 код ЄДРПОУ 20559726

Вогненна Біблія - перша Біблія з коментарями для всієї України

**БІБЛІЯ
з коментарями**

160 грн.

СИМФОНІЯ

**СИМФОНІЯ
НА КИВТИ СТАРОГО
ТА НОВОГО ЗАВІТА**

70 грн.

**Ці книги та іншу християнську літературу
ви можете замовити за адресою:
79008, м. Львів, а/с 890,
або за телефоном: 8-(0322)-76-95-97.
БЕЗКОШТОВНО НАДСИЛАЄМО КАТАЛОГ!**